

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

**Bruxelles, den 18. juni 2008 (16.09)
(OR. en)**

**8216/2/08
REV 2**

LIMITE

**COPEN 70
EJN 26
EUROJUST 31**

NOTE

fra: formandskabet

til: delegationerne

Tidl. dok. nr.: 8216/1/08 REV 1 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31

Vedr.: Endelig udgave af den europæiske håndbog om udstedelse af en europæisk arrestordre

På mødet den 17. juli 2007 udvekslede Gruppen vedrørende Samarbejde i Kriminal­sager (eksperter vedrørende den europæiske arrestordre)¹ synspunkter om de praktiske problemer i forbindelse med udstedelsen og fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre. Som led i behandlingen af disse spørgsmål overvejede delegationerne formandskabets forslag om at udarbejde fælles retningslinjer for, hvordan den europæiske arrestordreformular skal udfyldes.

Formandskabet konkluderede, at delegationerne generelt var enige om behovet for at udarbejde en håndbog. Det blev desuden foreslået, at udkastet drøftes igen senere under det portugisiske formandskab af Gruppen vedrørende Samarbejde i Kriminal­sager (eksperter vedrørende den europæiske arrestordre).

Denne opgave blev betroet formandskabet med bistand fra Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union. De eksisterende håndbøger i medlemsstaterne og de praktiske erfaringer, som medarbejderne i det europæiske retlige netværk og Eurojust har gjort, har dannet grundlag for udarbejdelsen af den foreliggende tekst.

¹ Se mødereferat i dok. 12053/07 JAI 407 COPEN 115 EJN 43 EUROJUST 23.

Det europæiske retlige netværk drøftede initiativet på sit møde den 28. februar 2008. Endvidere drøftede eksperterne vedrørende den europæiske arrestordre (Gruppen vedrørende Samarbejde i Kriminal­sager) initiativet i detaljer på mødt den 30. april 2008. Artikel 36-Udvalget godkendte håndbogen på sit møde den 14.-15. maj 2008 på den betingelse, at der efter 18 måneder foretages en evaluering af dens anvendelse.

Den europæiske håndbog om udstedelse af en europæisk arrestordre findes i bilaget.

BILAG

EUROPÆISK HÅNDBOG OM UDSTEDELSE AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE¹

¹ Bemærkningerne heri er ikke bindende og berører ikke national lovgivning om gennemførelse af rammeafgørelsen. Bemærkningerne er udelukkende henstillinger. Der erindres dog om de judicielle myndigheders pligt til at fortolke deres nationale lovgivning i overensstemmelse med rammeafgørelsen (se Pupino-sagen for EF-Domstolen C-105/03).

INDLEDNING

- Formålet med denne publikation er at tilvejebringe retningslinjer for vedtagelsen af god praksis på baggrund af erfaringer og samtidig give de kompetente dommere og anklagere specifikke oplysninger om, hvordan formularer i forbindelse med den europæiske arrestordre bør udfyldes. Derfor indeholder teksten specifikke eksempler på, hvordan en europæisk arrestordre skal udformes.
- Den europæiske arrestordre er det første retlige instrument, der bygger på gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager. Den medfører en radikal ændring i forhold til det tidligere udleveringssystem, der er blevet erstattet af en ordning for overgivelse i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der især har betydning for procedurer, tidsfrister og grunde til ikke at overgive en person. Den europæiske arrestordre er således tæt forbundet med traktatens mål, som det er udtrykt i artikel 29 i Traktaten om Den Europæiske Union.
- Den europæiske arrestordre bør anvendes ud fra effektive og rimelige kriterier som et redskab til at forebygge og bekæmpe kriminalitet og samtidig beskytte mistænkte og dømtes menneskerettigheder. Instrumentet bygger på personlig frihedsberøvelse, og dets formål er i princippet at fremme retsforfølgningen af mere alvorlig eller mere ødelæggende kriminalitet, der i væsentlig grad kan begrunde dets anvendelse, eller at fuldbyrde sanktioner ved domfældelse. Den skal kun anvendes, hvis der er udstedt en arrestordre eller foreligger en anden eksigibel retsafgørelse med samme retskraft på nationalt plan.

- Den europæiske arrestordre skal have en ensartet virkning i hele Den Europæiske Union. Den tager sigte på en hurtig overgivelse. Det skal også erindres, at et stort antal europæiske arrestordrer af indlysende praktiske årsager ikke kun er rettet mod én medlemsstat: se rapport fra European Union Committee i House of Lords "European Arrest Warrant - Recent Developments" (HL Paper 156), punkt 21. Formularen i bilaget til rammeafgørelsen er udarbejdet på baggrund heraf. Der er intet krav om, at den, der udsteder en europæisk arrestordre, skal stile den til en bestemt medlemsstat. Når den er udstedt, kan den anvendes overalt, hvor den eftersøgte måtte befinde sig, når arrestordren fuldbyrdes¹.
- Håndbogen blev udarbejdet under det portugisiske og det slovenske formandskab med bistand fra en række fagfolk fra hele Europa, der arbejder med den europæiske arrestordre, og desuden med bistand fra det europæiske retlige netværk, Eurojust, Generalsekretariatet for Rådet og Europa-Kommissionen. Den blev godkendt af Artikel 36-Udvalget på mødet den 14.-15. maj 2008. Det var dette udvalg, der drøftede bestemmelserne i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre under det belgiske formandskab i 2001.
- Håndbogen vil senere kunne opdateres, når det bliver nødvendigt i lyset af praktiske erfaringer, ændringer i rammeafgørelsen eller udviklinger i domstolenes afgørelser.
- Eventuelle tekstforslag til denne håndbog bedes sendt til Rådet for EU, Generalsekretariatet, Enheden for Strafferetligt Samarbejde, Rue de la Loi 175, B-1040 Bruxelles (e-mail: eaw@consilium.europa.eu), eller til Europa-Kommissionen, GD for Retfærdighed, Frihed og Sikkerhed, Enheden for Strafferetligt Samarbejde, Europa-Kommissionen, B - 1049 Bruxelles.

¹ Udtalelse fra Lord Hope of Craighead i sagen "Dabas vs High Court of Justice, Madrid" [House of Lords, 2007 UK HL 6].

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	Rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.....	9
1.1.	Definition og vigtigste aspekter af den europæiske arrestordre.....	10
1.2.	Den europæiske arrestordreformular.....	11
2.	Gennemførelse af den europæiske arrestordre i EU's medlemsstater.....	12
2.1.	Erklæringer fremsat af medlemsstaterne om den særlige ordning vedrørende den dato, hvor en handling blev begået	12
2.2.	Overgivelse af egne statsborgere	13
3.	Kriterier for udstedelse af en europæisk arrestordre - proportionalitetsprincippet	14
4.	Oversættelse af en europæisk arrestordre	15
4.1.	De sprog, EU-medlemsstaterne har accepteret, når de modtager en europæisk arrestordre.....	16
5.	Frist for den fuldbyrdende myndigheds modtagelse af en europæisk arrestordre, efter at den har tilbageholdt en person.....	16
6.	Udfyldelse af den europæiske arrestordreformular	16
7.	Fremsendelse en europæisk arrestordre.....	18
7.1.	Hvis den eftersøgte er blevet fundet.....	18
7.2.	Hvis den eftersøgtes opholdssted ikke er kendt	19

7.3.	Schengeninformationssystemet (SIS)	19
7.4.	Den europæiske arrestordre i SISone4all	19
7.5.	Fremsendelse via Interpol	21
8.	Eurojusts rolle.....	21
9.	Det europæiske retlige netværk	22
10.	"Fiches françaises" - retningslinjer fra de enkelte medlemsstater	22
11.	Aftale mellem Norge og Island og Den Europæiske Union.....	23
12.	Relevante afgørelser truffet af EF-Domstolen.....	23
13.	Afgørelser truffet af nogle højesteretter (i resumé)	23
14.	Link til flere oplysninger om den europæiske arrestordre.....	23
15.	Eksempel på udfyldelse af den europæiske arrestordreformular.....	24

BILAG

Bilag I	Rammeafgørelse (2002/584/RIA) af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne	25
Bilag II	Den europæiske arrestordreformular	49
Bilag III	Retningslinjer for udfyldelse af den europæiske arrestordreformular	55
Bilag IV	De sprog, medlemsstaterne accepterer, når de modtager en europæisk arrestordre.....	76
Bilag V	Tidsfrister for modtagelse af den europæiske arrestordre efter anholdelse af den eftersøgte person.....	78
Bilag VI	Domstolens dom (C-105/03) i Pupino-sagen	80
	Domstolens dom (C-303/05) i Advocaten voor de Wereld-sagen.....	99
Bilag VII	Afgørelser truffet af nogle højesteretter (i resumé)	119
Bilag VIII	Liste over kontaktpunkter og kontaktoplysninger for den europæiske arrestordre of Contact Points and Contact Details of EAW experts.....	125

1. Rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre

Rådet vedtog rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre den 13. juni 2002¹.

Ifølge artikel 34, stk. 1, heri træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme bestemmelserne i rammeafgørelsen senest den 31. december 2003. Fra den 1. januar 2004 har denne nye ordning med nogle få undtagelser erstattet udleveringsordninger med den nye ordning for overgivelse. For så vidt angår overgivelse mellem medlemsstaterne er de tilsvarende bestemmelser i følgende konventioner blevet erstattet med nye:

- den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975, anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering
- aftalen mellem De Europæiske Fællesskabers tolv medlemsstater om forenkling og modernisering af metoderne for fremsendelse af anmodninger om udlevering af 26. maj 1989
- konventionen af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union
- konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater
- afsnit III, kapitel 4, i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

Den europæiske arrestordre er en retlig afgørelse, der er eksigibel i Den Europæiske Union, udstedes af en medlemsstat og fuldbyrdes i en anden medlemsstat efter princippet om gensidig anerkendelse.

¹ EFT C 190 af 18.7.2002, s. 1.

1.1. Definition og vigtigste aspekter af den europæiske arrestordre

Den europæiske arrestordre har erstattet det traditionelle udleveringssystem med en enklere og hurtigere ordning for overgivelse af eftersøgte med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning. En arrestordre kan udstedes med henblik på strafforfølgning i forbindelse med forhold, der efter national lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning *af en maksimal varighed på mindst tolv måneder*¹ (under efterforskningen, undersøgelsen og retssagen, indtil der er afsagt en endelig dom), eller den kan udstedes med henblik på fuldbyrdelse af en straf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning på *mindst fire måneder*. Disse kriterier er ikke kumulative.

De centrale myndigheder, der spillede en vigtig rolle i udleveringsprocessen, er nu som grundregel udelukket fra arrestordreprocessen, skønt de stadig har mulighed for at bidrage med støtte, overførsel og oplysninger. For at anmodningerne kan blive enklere og lettere at opfylde, udstedes de nu efter en ensartet fremgangsmåde ved at *udfylde en europæisk arrestordreformular*.

Filosofien bag rammeafgørelsen går ud på integration i et fælles retsområde, og ordningen indebærer et nyt samarbejdsmonster, der bygger på gensidig tillid mellem medlemsstaterne. Overgivelse af egne statsborgere er nu et princip og en almindelig regel med få undtagelser. Disse undtagelser vedrører tidsbegrænsninger og krav i forbindelse med håndhævelsen.² Praksis har vist, at omkring en femtedel af alle overgivelser i EU handler om et lands egne statsborgere, skønt betingelserne for tilbagegivelse eller fuldbyrdelse af dommen ofte fastsættes, når overgivelsen effektueres, i overensstemmelse med rammeafgørelsen.

¹ Det bør bemærkes, at "*maksimal varighed på mindst tolv måneder*", jf. artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen, skal fortolkes i overensstemmelse med den tidligere gældende udleveringsordning (dvs. den europæiske konvention om udlevering fra 1957, EU-konventionen om udlevering fra 1995 ..). Derfor bør det i lovgivningen til gennemførelse af rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, angives, at en europæisk arrestordre kan udstedes i sager, hvor straffen for overtrædelsen er tolv måneders fængsel eller mere.

² Se kapitel 2.2. vedrørende overgivelse af et lands egne statsborgere.

Antallet af grunde til afslag på samarbejde er skåret ned. Ifølge rammeafgårelsen er kontrol af dobbelt strafbarhed ikke længere en grund til at afslå fuldbyrdelse eller overgivelse i forbindelse med en liste på 32 kategorier af overtrædelser som defineret af udstedelsesstaten, hvis disse i udstedelsesstaten kan straffes med en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år. Hvis den pågældende overtrædelse kan straffes med under tre år eller ikke er medtaget på listen, finder dobbelt strafbarhed stadig anvendelse.

Hvis de overtrædelser, der efterforskes eller har været genstand for domfældelse, i en bestemt sag svarer til en typebeskrivelse i udstedelsesstatens lovgivning, kontrollerer den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke overtrædelsens dobbelte strafbarhed.

1.2. Den europæiske arrestordreformular

Den europæiske arrestordre er en retsafgårelse, der udstedes i den form, der er fastsat i rammeafgårelsen. Den europæiske arrestordreformular er et bilag til rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre. Formularen skal anvendes, selv om dette ikke altid fremgår klart af lovgivningen i nogle af medlemsstaterne. Rådets hensigt var at indføre et arbejdsredskab, der let kunne udfyldes af de udstedende judicielle myndigheder og anerkendes af de fuldbyrdende judicielle myndigheder. Et af formålene med formularen er at undgå langvarige og kostbare oversættelser og at gøre oplysningerne lettere tilgængelige. Der må kun anvendes denne formular, der ikke må ændres. Da denne formular i princippet vil udgøre det eneste grundlag for arresten og den derpå følgende overgivelse af den eftersøgte, skal den udfyldes med særlig omhu for at undgå unødige anmodninger om supplerende oplysninger. Formularen kan udfyldes og printes ud fra det europæiske retlige netværks websted <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx>.

2. Gennemførelse af den europæiske arrestordre i EU's medlemsstater

2.1. Erklæringer fremsat af medlemsstaterne om den særlige ordning vedrørende den dato, hvor en handling blev begået

I overensstemmelse med artikel 32, stk. 1, i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre kan enhver medlemsstat på tidspunktet for vedtagelsen af rammeafgårelsen fremsætte en erklæring om, at den som fuldbyrdende medlemsstat kun vil anvende rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre på handlinger, der er begået efter en nærmere angivet dato, der ikke må ligge senere end den 7. august 2002. Hvis en handling er begået før de nedenfor angivne datoer, kræves der en traditionel anmodning om udlevering, for at den eftersøgte kan overgives.

En sådan erklæring er fremsat af følgende medlemsstater:

- Østrig: handlinger begået efter den 7. august 2002
- Den Tjekkiske Republik: handlinger begået efter den 1. november 2004.¹
- Frankrig: handlinger begået efter den 1. november 1993
- Italien: handlinger begået efter den 7. august 2002. Efter italiensk lovgivning kan Italien ikke fuldbyrde europæiske arrestordre, der er udstedt før den 14. maj 2005.
- Luxembourg: handlinger begået efter den 7. august 2002 (der vil blive forelagt et lovforslag i Parlamentet)

Kun Østrig, Frankrig og Italien har underrettet Rådet i overensstemmelse med rammeafgårelsen. For Italiens vedkommende afviger lovgivningen fra erklæringen.

Hvis en handling blev begået før en af de ovenfor angivne datoer, består proceduren for overgivelse af den eftersøgte derfor i forelæggelse af en traditionel anmodning om udlevering, uden brug af en europæisk arrestordreformular.

¹ Dok. 10750/06 COPEN 69 EJM 17 EUROJUST 31.

2.2. Overgivelse af egne statsborgere

Den europæiske arrestordre ophæver det gamle udleveringssystems bestemmelser om ikke at udlevere en eftersøgt på grund af den pågældendes nationalitet. Denne generalisering af overgivelse af statsborgere er en af rammeafgørelsens væsentligste resultater. Det har imidlertid ikke været uden forfatningsmæssige problemer i nogle medlemsstater.

I *Tyskland* blev gennemførelsesloven ophævet ved en afgørelse af forbundsforfatningsdomstolen af 18. juli 2005; afgørelsen forhindrede overgivelse af tyske statsborgere, men ikke udlevering af andre landes statsborgere, indtil den nye lov af 20. juli 2006 trådte i kraft den 2. august 2006.

I *Polen* blev virkningerne af den delvise ophævelse af gennemførelsesloven udsat til den 6. november 2006 ved forfatningsdomstolens afgørelse af 27. april 2005. Ændringerne blev foretaget rettidigt, og Polen har siden den 7. november 2006 overgivet egne statsborgere på betingelse af, at den overtrædelse, der har givet anledning til anmodningen om overgivelse, er begået uden for Polen og er en overtrædelse efter polsk lov.

I *Cypern* erklærede Cyperns Højesteret i en afgørelse af 7. november 2005, at loven om gennemførelse af den europæiske arrestordre er i modstrid med Cyperns forfatning. Den 28. juli 2006 trådte en revision i kraft; den således ændrede nye artikel 11 fastlægger imidlertid en tidsmæssig begrænsning med hensyn til overgivelse af egne statsborgere, idet dette kun er muligt for lovovertrædelser begået efter datoen for Cyperns tiltrædelse af EU, dvs. den 1. maj 2004.

Ifølge rammeafgørelsens artikel 33 kan Østrig, så længe landet ikke har ændret sin nationale lovgivning og indtil senest den 31. december 2008, nægte at fuldbyrde en arrestordre vedrørende en østrigsk statsborger, hvis det pågældende forhold ikke er strafbart efter østrigsk lovgivning.

Den Tjekkiske Republik vil fortsat behandle anmodninger i forbindelse med handlinger begået af tjekkiske statsborgere før den 1. november 2004 i overensstemmelse med det udleveringssystem, der var gældende indtil datoen for Den Tjekkiske Republiks tiltrædelse af Den Europæiske Union, dvs. i overensstemmelse med den europæiske konvention om udlevering af 12. december 1957, dens to ændringsprotokoller af 15. oktober 1975 og 17. marts 1978, Schengengennemførelseskonventionen og de gældende bilaterale aftaler. i overensstemmelse med artikel 403, stk. 2, i straffetsplejeloven (lov nr. 141/1961 Coll., som ændret) kan Den Tjekkiske Republik kun udlevere sine statsborgere til en anden EU-medlemsstat under forudsætning af gensidighed.

3. Kriterier for udstedelse af en europæisk arrestordre - proportionalitetsprincippet

Det er dog klart, at rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre ikke omfatter nogen forpligtelse for den udstedende medlemsstat til at undersøge proportionaliteten. Spørgsmålet vil i sidste ende blive afgjort af medlemsstaternes lovgivning og retspraksis. Jf. dog sagen *Advocaten voor de Wereld* i bilag VI og artikel 49 i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

I betragtning af, at fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre har alvorlige følger i form af begrænsning af den eftersøgte fysiske frihed og frie bevægelighed, bør de kompetente myndigheder om muligt, inden de beslutter at udstede en arrestordre, tage proportionaliteten i betragtning og overveje nytten af en europæisk arrestordre i det enkelte tilfælde i forhold til den foranstaltning, der agtes anvendt, og dens følger. De bør derfor ikke vælge den europæiske arrestordre, hvis det tvangsindgreb, der forekommer rimeligt, tilstrækkeligt og anvendeligt i det foreliggende tilfælde, ikke er sikkerhedsforvaring.

Der bør f.eks. ikke udstedes en arrestordre, selv om der er grundlag for sikkerhedsforvaring, hvis der kan vælges et andet tvangsindgreb, der ikke er frihedsberøvende - såsom en erklæring om identitet og bopæl - eller et indgreb, der vil indebære løsladelse af den pågældende umiddelbart efter den første retlige høring.

Denne fortolkning er i overensstemmelse med bestemmelserne i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre og med den generelle filosofi bag dens gennemførelse, der er at gøre den europæiske arrestordre til et effektivt redskab til bekæmpelse af navnlig alvorlig og organiseret kriminalitet.

Med hensyn til udstedelsen af europæiske arrestordre bør der i hvert enkelt tilfælde foretages en evaluering, der tager hensyn til alle de forskellige elementer, herunder overtrædelsens grovhed, foranstaltningen, de ressourcer, fuldbyrdelsesstaten vil skulle anvende, og navnlig, at foranstaltningen indebærer frihedsberøvelse over for en enkeltperson.

4. Oversættelse af en europæisk arrestordre

Den europæiske arrestordre skal ledsages af en oversættelse til fuldbyrdelsesstatens sprog eller til et andet af Den Europæiske Unions institutioners officielle sprog, som fuldbyrdelsesstaten har accepteret ved en erklæring, der er deponeret i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union (se bilag IV).

I betragtning af de korte frister for fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre er det ønskeligt, hvis den eftersøgte opholdssted er kendt, at den pågældende arrestordre på forhånd oversættes til sproget i det land, hvor den eftersøgte sandsynligvis opholder sig. Når en europæisk arrestordre sendes direkte til en fuldbyrdende judiciel myndighed eller central myndighed skal den, ledsages af en oversættelse.

I andre tilfælde oversættes arrestordren straks til et af de sprog, der er accepteret af fuldbyrdelsesmedlemsstaten, hvor den pågældende person er blevet arresteret, inden for den tidsfrist, som medlemsstaten fastsatte ved modtagelsen af en arrestordre.

De fleste medlemsstater, der anvender Schengeninformationssystemet, anvender forskellig praksis. Siden den 1. september 2007 har systemet SIS one4all i princippet fungeret i de fleste medlemsstater med undtagelse af Bulgarien, Cypern, Rumænien, Irland og Det Forenede Kongerige. Det vil sige, at Sireneformularerne A og M stort set indeholder samme oplysninger som en europæisk arrestordre, og at der er udarbejdet foreløbige oversættelser til engelsk. Systemet har været fuldt operationelt siden september 2007.

Når anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) bliver operationelt, hvilket forventes at ske i 2009, vil den oprindelige europæiske arrestordre blive scannet ind i systemet og blive umiddelbart tilgængelig. Dette berører ikke forpligtelserne i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 2.

4.1. De sprog, EU-medlemsstaterne accepterer, når de modtager en europæisk arrestordre

Jf. bilag IV.

5. Frist for den fuldbyrdende myndigheds modtagelse af en europæisk arrestordre, efter at den har tilbageholdt en person

Når en person anholdes, skal den fuldbyrdende myndighed inden for en nærmere angivet tidsfrist modtage en europæisk arrestordre ledsaget af en oversættelse til et af de sprog, som den pågældende stat har accepteret, for at den anholdte kan overgives og/eller tilbageholdes. Medlemsstaterne kan have accepteret forskellige tidsfrister og sprog, alt efter deres nationale lovgivning. Manglende overholdelse af tidsfristerne eller sprogordningerne kan have forskellige følger, såsom løsladelse af den anholdte, afhængigt af lovgivning eller retspraksis.

Gældende tidsfrister findes i bilag V.

6. Udfyldelse af den europæiske arrestordreformular

Detaljerede retningslinjer findes i bilag III.

Ved udfyldelse af en europæisk arrestordre bør der udvises særlig omhu med omstændighederne ved lovovertrædelsen (boks e), da den domstol, der fuldbyrder den europæiske arrestordre, ikke har lov til at kontrollere dobbelt strafbarhed for de lovovertrædelser, der er anført på listen over 32 kategorier af lovovertrædelser, hvis overtrædelsen kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år.

Denne liste, der findes i artikel 2, stk. 2, i rammeafgårelsen, bygger delvis på kategorier af lovovertrædelser, der er harmoniseret af tekster, som er vedtaget eller er ved at blive vedtaget i henhold til EU-retten. De fleste af disse kategorier svarer til lovovertrædelser, der let kan identificeres i den pågældende EU-medlemsstats nationale lovgivning og derfor ikke kræver nogen særlig forklaring. Det skal dog understreges, at det er den udstedende medlemsstats definition af lovovertrædelsen, der skal anvendes. Listen skal ikke betragtes som omhandlende bestemte lovovertrædelser, men kategorier af overtrædelser af den type, der er nævnt i listen.

Ved ophævelse af dobbelt strafbarhed finder definitionen af lovovertrædelsen i den udstedende medlemsstats strafferet (almindelig eller særlig) anvendelse. Den oprindelige hensigt med rammeafgørelsen var, at det ikke skulle være nødvendigt at indarbejde strafferettens tekst i den europæiske arrestordre (eller at vedlægge den, som nogle judicielle myndigheder gør) og således undgå unødvendig oversættelse af juridiske tekster. Omstændighederne ved lovovertrædelsen skal altid beskrives grundigt og udtømmende, således at anvendelsen af specialitetsreglen, *ne bis in idem* og forældelse kan vurderes. Det er altid nødvendigt at fastslå tidspunkt og sted for samt omfanget af den eftersøgte deltagelse i lovovertrædelsen/erne. Hvis lovovertrædelsen ikke er anført, bør beskrivelsen af lovovertrædelsen give den fuldbyrkende judicielle myndighed mulighed for at vurdere dobbelt strafbarhed.

Accessorisk overgivelse vil sige, at der foretages overgivelse for en eller flere lovovertrædelser, for hvilke straffen ligger under den grænse, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen. Selve rammeafgørelsen indeholder ikke udtrykkelige bestemmelser om accessorisk overgivelse. Nogle medlemsstater tillader det, andre ikke. Inden der udstedes en europæisk arrestordre, bør man imidlertid være opmærksom på, at denne situation kan gøre den europæiske arrestordre ugyldig, navnlig i forbindelse med straffuldbyrkelse, hvor arrestordren udstedes i tilknytning til en kumulativ frihedsstraf, og dele af lovovertrædelserne ikke er omfattet af grænsen .

Formularen kan printes ud og udfyldes, **men der må ikke foretages ændringer eller udeladelser** i nogen af dens felter. Hvis et bestemt spørgsmål ikke er relevant, angives altid "finder ikke anvendelse"; boksen må ikke slettes. Den europæiske arrestordreformular kan downloades fra følgende websted, hvorefter den **printes ud og udfyldes**:

<http://www.ejn-crimjust.europa.eu/forms.aspx> => Form

Denne formular er for nylig (november 2007) blevet ændret, så boksene nu kan udvide sig, hvis der er behov for at indsætte et stort antal oplysninger.

Det er tilrådeligt at downloade formularen og opbevare den i en personlig computerfil eller på en cd, hvis der ikke er adgang til webstedet, når der er behov for dette.

Den europæiske arrestordreformular kræver ikke yderligere dokumentation, hvis den er korrekt udfyldt. Eventuelle relevante identifikationsdata skal dog overføres via Interpol eller Sirene, jf. angivelsen på formularen (sidst i boks a).

Det er vigtigt at oplyse om foto og fingeraftryk for den eftersøgte, hvis sådanne foreligger. Desuden skal der altid angives navn og adresse samt mobiltelefonnummer på den ansvarlige vagttjeneste og person, så de kan underrettes omgående, når den eftersøgte er fundet.

Bilag III og IV indeholder nærmere retningslinjer for, hvordan visse bokse skal anvendes. Disse retningslinjer er ikke bindende for medlemsstaternes judicielle myndigheder, men er ret vigtige, da de er udarbejdet af eksperter og andre personer, der har været medvirkende til udarbejdelsen af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

7. Fremsendelse af en europæisk arrestordre

7.1. Hvis den eftersøgte er blevet fundet

Hvis den eftersøgte er blevet fundet, sendes en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse direkte til den kompetente myndighed i den stat, hvor den pågældende er blevet fundet. Alle oplysninger om medlemsstaternes udstedende og fuldbyrdende myndigheder er let tilgængelige på det europæiske retlige netværks websted: <http://www.ejn-crimjust.europa.eu> => search EAW Atlas => select country.

For at sikre, at den pågældende person forbliver på samme sted, sender den udstedende myndighed samtidig normalt den europæiske arrestordre direkte til det pågældende nationale Sirenekontor, så arrestordren kan blive udsendt til de EU-medlemsstater, der er omfattet af Schengeninformations-systemet. Det vil give politimyndighederne i medlemsstaterne mulighed for at identificere den eftersøgte. Den europæiske arrestordre sendes til det relevante nationale Interpolkontor, så den kan udsendes til de EU-medlemsstater, der på nuværende tidspunkt ikke er omfattet af SIS; det drejer sig om Bulgarien, Cypern, Irland, Rumænien og Det Forenede Kongerige. Det skal imidlertid bemærkes, at en efterlysning via Interpol i nogle medlemsstater ikke er tilstrækkelig begrundelse for anholdelse. Hvis dette er tilfældet, er det vigtigt at det udtrykkeligt oplyses, at der foreligger en europæisk arrestordre, som kan være nødvendig for at foretage frihedsberøvelse.

7.2. Hvis den eftersøgte opholdssted ikke er kendt

Hvis den eftersøgte opholdssted ikke er kendt, bør den europæiske arrestordre sendes til det relevante nationale Sirenekontor, så den kan udsendes til de EU-medlemsstater, der er omfattet af SIS. Interpolkanalerne anvendes til udsendelse til de EU-medlemsstater, der på nuværende tidspunkt ikke er omfattet af SIS; det drejer sig om Bulgarien, Cypern, Irland, Rumænien og Det Forenede Kongerige.

7.3. Schengeninformationssystemet (SIS)

Artikel 9, stk. 1, i rammeafgårelsen giver mulighed for direkte fremsendelse af den europæiske arrestordre til den fuldbyrdende myndighed, når den eftersøgte opholdssted er kendt. I henhold til artikel 9, stk. 2, kan den udstedende judicielle myndighed i alle tilfælde beslutte at indberette den eftersøgte til Schengeninformationssystemet.

En indberetning til Schengeninformationssystemet vil svare til en europæisk arrestordre ledsaget af de i artikel 8, stk. 1, nævnte oplysninger. Indberetningen vil i en overgangsperiode, så længe SIS ikke er i stand til at fremsende alle de i artikel 8 nævnte oplysninger, svare til en europæisk arrestordre, indtil den fuldbyrdende judicielle myndighed forskriftsmæssigt har modtaget originalen.

7.4. Den europæiske arrestordre i SISone4all

På RIA-Rådets samling den 4.-5. december 2006 besluttede Rådet¹, at der skulle arbejdes videre med Portugals forslag vedrørende SISone4all-projektet med henblik på at finde en midlertidig løsning på de forsinkelser og andre problemer, der var konstateret i forbindelse med SIS II-projektet. Formålet var at få de medlemsstater, der tiltrådte EU i maj 2004, med i det nuværende SIS 1+. Adgangen til SIS+ ville så føre til ophævelse af kontrollen ved de indre grænser. Alle de berørte medlemsstat undtagen Cypern besluttede at tilslutte sig projektet (ni lande i alt).

¹ Rådets konklusioner om SIS II, SIS 1+ og udvidelsen af Schengenområdet, 16391/1/06.

Tekniske forberedelser og evalueringer af databeskyttelse i de pågældende medlemsstater har ført til udveksling af A- og M-formularer med henblik på forskellige medlemsstaters anmodninger om, at Schengenpåtegninger ("flagning") tilføjes artikel 95-indberetninger. Dette arbejde blev påbegyndt den 21. maj 2007 og skrider støt fremad.

Med hensyn til de juridiske aspekter har Rådet truffet to afgørelser:

- 2007/471/EF: Rådets afgørelse af 12. juni 2007 om anvendelse af Schengenreglernes bestemmelser om Schengeninformationssystemet i Den Tjekkiske Republik, Republikken Estland, Republikken Letland, Republikken Litauen, Republikken Ungarn, Republikken Malta, Republikken Polen, Republikken Slovenien og Den Slovakiske Republik¹
- 2007/472/EF: Rådets afgørelse af 25. juni 2007 om ændring af afgørelse truffet af Eksekutivkomitéen, nedsat ved Schengenkonventionen af 1990 om ændring af finansieringsordningen vedrørende udgifterne i forbindelse med anlæg og drift af den tekniske støttefunktion for Schengeninformationssystemet (C.SIS)²

Den første afgørelse

- giver mulighed for, at reelle SIS-data fra den 7. juli 2007 kan overføres til de berørte medlemsstater.

Denne første bestemmelse indebærer, at medlemsstaternes nationale SIS-kopier kan indlæses, uden at de reelt anvendes. Formålet hermed er udelukkende teknisk.

- giver fra den 1. september 2007 under visse betingelser de berørte medlemsstater mulighed for at indlæse data i SIS og anvende SIS-data. Betingelserne er knyttet til bestemmelsen om, at så længe grænsekontrollen ikke er ophævet, må bestemmelserne om nægtelse af indrejse ikke gennemføres. Denne anden bestemmelse tillader de ni berørte medlemsstater at gøre reel brug af SIS lige som de øvrige lande, der allerede er operationelle.

¹ EUT L 179 af 7.7.2007 s. 46.

² EUT L 179 af 7.7.2007 s. 50.

7.5. Fremsendelse via Interpol

Artikel 10, stk. 3, i rammeafgørelsen danner retsgrundlag for at bede Interpol fremsende en europæisk arrestordre i tilfælde, hvor det ikke er muligt at fremsende den via Schengeninformationssystemet.

Brugen af Interpolnetværket ses som en mulig måde at fremsende europæiske arrestordrer på for de medlemsstater, der ikke på nuværende tidspunkt er med i SIS (Bulgarien, Cypern, Irland, Rumænien og Det Forenede Kongerige).

8. Eurojusts rolle

I henhold til artikel 3 i Rådets afgørelse fra februar 2002 (2002/187/RIA)¹ er et af målene Eurojusts mål at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder, især ved at gøre det lettere at yde international gensidig retshjælp og efterkomme anmodninger om udlevering. Eurojust kan således optræde som formidler og koordinator i forbindelse med europæiske arrestordrer og udleveringssager.

I artikel 16 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre hedder det, at hvis to eller flere medlemsstater har udstedt en europæisk arrestordre for den samme person, træffer den fuldbyrdende judicielle myndighed afgørelse om, hvilken europæisk arrestordre der skal fuldbyrdes, under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder navnlig lovovertrædelsernes relative grovhed og gerningsstedet, de respektive datoer for udstedelse af de europæiske arrestordrer, samt om arrestordrerne er udstedt med henblik på retsforfølgning eller med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning. Den fuldbyrdende myndighed kan rådføre sig med Eurojust, når den skal træffe afgørelse i tilfælde af flere anmodninger.

I artikel 17 i rammeafgørelsen fastsættes frister og procedurer i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre. Hvis en medlemsstat undtagelsesvis ikke kan overholde de frister, der er fastsat i denne artikel, skal den underrette Eurojust og angiver grundene til forsinkelsen.

¹ EFT L 63 af 6.3.2002, s. 1.

9. Det europæiske retlige netværk

Det europæiske retlige netværk har indført et it-redskab (det europæiske retlige atlas), der gør det muligt at identificere den fuldbyrdende judicielle myndighed, som den europæiske arrestordre skal sendes direkte til (http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx). Redskabet omfatter oplysninger om

- de fuldbyrdende myndigheders navn og adresse
- det sprog, som arrestordren skal udstedes på
- tidsfristen for modtagelsen af den oprindelige arrestordre regnet fra den dato, hvor den person, der skal overgives, er blevet anholdt, hvis anholdelsen er foretaget efter en SIS-indberetning
- de udstedende myndigheders navn og adresse
- de centrale myndigheders navn og adresse og deres beføjelser (dvs. til at modtage og fremsende en europæisk arrestordre; bistand til kompetente myndigheder; anmodninger om transit; hastesager)

Det europæiske arrestordreatlas kan ses på det europæiske retlige netværks websted <http://www.ejn-crimjust.europa.eu>. Det europæiske arrestordreatlas giver de ønskede oplysninger, når der indlæses data vedrørende det sted, arrestordren skal sendes til (land, distrikt, region, underregion, lokalitet, postnummer). Der kan også tages kontakt til det europæiske retlige netværks kontaktpunkter.

10. "Fiches françaises" - retningslinjer fra de enkelte medlemsstater

På nuværende tidspunkt findes baggrundsoplysninger om arrestordren, bl.a. erklæringer fra medlemsstaterne om rammeafgørelsens anvendelsesområde, oplysninger om den retlige procedure og andre praktiske forhold, de såkaldte "fiches françaises", og formularer på alle officielle EU-sprog samt national lovgivning på følgende websteder:

Det europæiske retlige netværk - websted - dokumentdatabase

<http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx> (login: rje; password: dgsi)

(Klik på "Document by category" og vælg "EAW notifications" og "EAW reports and documents.")

Websted for Generalsekretariatet for Rådet

http://www.consilium.europa.eu/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=DA&cmsid=545&id=66

Almindelige oplysninger på Europa-Kommissionens websted

http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/criminal/extradition/fsj_criminal_extradition_en.htm

11. Aftale mellem Norge og Island og Den Europæiske Union

Den 28. juni 2006 blev der undertegnet en overgivelsesaftale mellem Norge og Island og Den Europæiske Union. Med denne aftale udvides ordningen vedrørende overgivelse til med nogle ændringer også at gælde for Norge og Island. Denne aftale er endnu ikke trådt i kraft.

12. Relevante afgørelser truffet af EF-Domstolen

To af EF-Domstolens kendelser, der kan have interesse for medlemsstaternes judicielle myndigheder, nemlig Pupino-sagen (C-105/03) og Advocaten voor de Wereld (C-303/05) findes i bilag VI.

13. Afgørelser truffet af nogle højesteretter (i resumé)

I bilag VII findes et resumé af nogle afgørelser truffet af medlemsstaternes højesteretter.

14. Link til flere oplysninger om den europæiske arrestordre

Følgende websteder indeholder flere oplysninger om anvendelsen af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre samt retspraksis:

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/>
Det europæiske retlige netværks websted

- http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx
Det europæiske arrestordreatlas på det europæiske retlige netværks websted.
- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/european-arrest-warrant.aspx>
Oplysninger om den europæiske arrestordre på det europæiske retlige netværks websted

15. Eksempel på udfyldelse af den europæiske arrestordreformular

Bilag III indeholder et eksempel, der skal tjene som vejledning i udfyldelse af den europæiske arrestordreformular. Eksemplet er inddelt i to kategorier vedrørende dels sager, hvor der udstedes en europæisk arrestordre med henblik på strafferetlig forfølgning/efterforskning (forud for domsafsigelsen), og sager, der drejer sig om fuldbyrdelse af en dom, og hvor dommen er afsagt *in absentia*.

BILAG I

Rammeafgørelse (2002/584/RIA) af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne¹

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Den Europæiske Union, særlig artikel 31, litra a) og b), og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, særlig punkt 35, bør den formelle udleveringsprocedure afskaffes mellem medlemsstaterne for personer, der forsøger at unddrage sig straffuldbyrdelse efter at være blevet endeligt domfældt, og der bør indføres hurtigere procedurer for udlevering af personer, som mistænkes for lovovertrædelser.
- (2) Programmet for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager, som er omhandlet i punkt 37 i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors, og som Rådet vedtog den 30. november 2000, omhandler spørgsmålet om gensidig fuldbyrdelse af beslutninger om frihedsberøvelse.
- (3) Alle eller nogle af medlemsstaterne har tiltrådt en række af de eksisterende konventioner på dette område, f.eks. den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme. De nordiske lande har identiske udleveringsregler.

¹ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

- (4) Endvidere er følgende tre konventioner, der helt eller delvis omhandler udlevering, blevet godkendt af medlemsstaterne og er en del af gældende EU-ret: konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (for de medlemsstater, der har tiltrådt denne konvention), konventionen af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater.
- (5) Den Europæiske Unions erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyardelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- (6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en "hjørnesten" i det retlige samarbejde.
- (7) Da målet at erstatte det multilaterale udleveringssystem, der bygger på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler enkeltvis, og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Rådet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. sidstnævnte artikel, er denne rammeafgørelse ikke mere vidtgående end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (8) Afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judicial myndighed i den medlemsstat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.
- (9) De centrale myndigheders rolle i fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre skal begrænses til praktisk og administrativ bistand.

- (10) Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. Anvendelsen af den kan kun suspenderes i tilfælde af, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder de principper, der er fastlagt i artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, hvilket skal fastslås af Rådet i henhold til samme traktats artikel 7, stk. 1, med de følger, der er fastsat i stk. 2 i samme artikel.
- (11) Den europæiske arrestordre skal erstatte alle hidtidige instrumenter om udlevering mellem medlemsstaterne, herunder de bestemmelser i afsnit III i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, der vedrører udlevering.
- (12) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig kapitel VI. Intet i denne rammeafgørelse kan fortolkes som et forbud mod at nægte at overgive en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, hvis der er objektive grunde til at formode, at den europæiske arrestordre er udstedt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde. Denne rammeafgørelse er ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige regler om retten til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.
- (13) Personer må ikke overføres, udsendes eller udleveres til en stat, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.
- (14) Da alle medlemsstaterne har ratificeret Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med automatisk databehandling af personoplysninger, bør de personoplysninger, der behandles som led i gennemførelsen af denne rammeafgørelse, beskyttes efter principperne i nævnte konvention -

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

Artikel 1 Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre

1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.
3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 2 Anvendelsesområde for den europæiske arrestordre

1. En europæisk arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tolv måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst fire måneder.
2. Følgende lovovertrædelser som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning medfører fuldbyrdelse på grundlag af en europæisk arrestordre på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed, hvis de i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år:
 - deltagelse i en kriminel organisation
 - terrorisme
 - menneskehandel
 - seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
 - ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
 - ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
 - bestikkelse

- svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- internetkriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- menneskesmugling
- forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- handel med stjalne motorkøretøjer
- voldtægt
- forsætlig brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage.

3. Rådet kan til enhver tid med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet på betingelserne i artikel 39, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union beslutte at tilføje andre kategorier af overtrædelser til listen i stk. 2 i nærværende artikel. Rådet overvejer i lyset af den rapport, som Kommissionen forelægger det i medfør af artikel 34, stk. 3, om listen skal udvides eller ændres.

4. For andre end de i stk. 2 nævnte lovovertrædelser kan overgivelse være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for udstedelsen af en europæisk arrestordre, udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af det.

Artikel 3 Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre

Den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat (i det følgende benævnt "den fuldbyrdende judicielle myndighed") afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre i følgende tilfælde:

- 1) hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, er omfattet af amnesti i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat har kompetence til at retsforfølge lovovertrædelsen i medfør af sin egen strafferet
- 2) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme forhold af et tredjeland, på betingelse af, at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning
- 3) hvis den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for den europæiske arrestordre.

Artikel 4 Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre

Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

- 1) hvis det forhold, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, i et af de tilfælde, der er nævnt i artikel 2, stk. 4, ikke udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning; for så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel kan fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre dog ikke afslås med den begrundelse, at den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som den udstedende medlemsstats lovgivning
- 2) hvis den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, allerede retsforfølges i den fuldbyrdende medlemsstat for det samme forhold som det, der ligger til grund for den europæiske arrestordre

- 3) hvis de judicielle myndigheder i den fuldbyrdende medlemsstat har besluttet enten ikke at indlede retsforfølgning for den lovovertrædelse, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, eller at bringe retsforfølgningen til ophør, eller når den eftersøgte i en medlemsstat har været genstand for en endelig afgørelse for de samme forhold, som er til hinder for yderligere retsforfølgning
- 4) hvis der er indtrådt forældelse med hensyn til strafferetlig forfølgning eller fuldbyrdelse af straf i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat har jurisdiktionskompetence i medfør af sin egen strafferet
- 5) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme forhold af et tredjeland, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning
- 6) hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning
- 7) når den europæiske arrestordre omfatter lovovertrædelser, som:
 - a) efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning betragtes som begået helt eller delvis på denne medlemsstats territorium eller på et sted, der ligestilles hermed, eller
 - b) er begået uden for den udstedende medlemsstats territorium, og den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende lovovertrædelser, når de er begået uden for den udstedende medlemsstats område.

Artikel 5 Garantier, som den udstedende medlemsstat skal give i særlige tilfælde

Den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kan indeholde bestemmelser om, at dens fuldbyrdende judicielle myndighed kun må fuldbyrde en europæisk arrestordre på følgende betingelser:

- 1) hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, og den berørte person ikke er blevet indkaldt personligt eller på anden måde blevet underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia, kan overgivelsen gøres betinget af, at den udstedende judicielle myndighed giver garantier, der skønnes tilstrækkelige til at sikre, at den person, der er omfattet af for den europæiske arrestordre, får lejlighed til at få sagen genoptaget i den udstedende medlemsstat og til at være til stede ved domsforhandlingen
- 2) hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for udstedelsen af den europæiske arrestordre, kan straffes med livsvarig fængselsstraf eller med en anden livsvarig frihedsberøvende foranstaltning, kan fuldbyrdelsen af denne arrestordre gøres betinget af, at den udstedende medlemsstat i sin lovgivning har bestemmelser om, at den idømte straf - enten på anmodning eller senest efter 20 år - kan tages op til fornyet prøvelse, eller om anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende medlemsstats lovgivning og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller anden frihedsberøvende foranstaltning
- 3) hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til den fuldbyrdende medlemsstat for der at afsone den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat.

Artikel 6 Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder

1. Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.
2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at fuldbyrde en europæisk arrestordre.
3. Hver medlemsstat underretter Generalsekretariatet for Rådet om, hvilken judicial myndighed der er kompetent efter dens nationale lovgivning.

Artikel 7 Anvendelse af den centrale myndighed

1. Hver medlemsstat kan udpege en central myndighed eller, hvis det er foreskrevet i dens retssystem, flere centrale myndigheder til at bistå de kompetente judicielle myndigheder.
2. En medlemsstat kan, hvis det bliver nødvendigt på grund af dens retssystem, overdrage den administrative fremsendelse og modtagelse af europæiske arrestordrer samt al anden officiel korrespondance i den forbindelse til sin eller sine centrale myndigheder.

Medlemsstater, der ønsker at gøre brug af mulighederne i denne artikel, meddeler Generalsekretariatet for Rådet oplysninger om den eller de pågældende centrale myndigheder. Disse angivelser forpligter alle myndigheder i den udstedende medlemsstat.

Artikel 8 Den europæiske arrestordres indhold og form

1. Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:
 - a) den eftersøgte's identitet og nationalitet
 - b) navn, adresse, telefon- og faxnummer samt e-postadresse på den judicielle myndighed i udstedelseslandet
 - c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2
 - d) lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse, navnlig i relation til artikel 2
 - e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte's deltagelse heri
 - f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat
 - g) så vidt muligt andre følger af lovovertrædelsen.
2. Den europæiske arrestordre skal ledsages af en oversættelse til det eller de officielle sprog i den fuldbyrdende medlemsstat. En medlemsstat kan i forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller senere, ved indgivelse af en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet, meddele, at den accepterer en oversættelse til et eller flere andre af De Europæiske Fællesskabers institutioners officielle sprog.

Artikel 9 Fremsendelse af en europæisk arrestordre

1. Når den eftersøgte opholdssted er kendt, kan den udstedende judicielle myndighed sende den europæiske arrestordre direkte til den fuldbyrdende judicielle myndighed.
2. Den udstedende judicielle myndighed kan i alle tilfælde beslutte at indberette den eftersøgte til Schengeninformationssystemet.
3. En sådan indberetning foretages i overensstemmelse med artikel 95 i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaf talen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser. En indberetning til Schengeninformationssystemet svarer til en europæisk arrestordre ledsaget af de i artikel 8, stk. 1, nævnte oplysninger. Indberetningen vil i en overgangsperiode, så længe Schengeninformationssystemet ikke er i stand til at fremsende alle de i artikel 8 nævnte oplysninger, svare til en europæisk arrestordre, indtil den fuldbyrdende judicielle myndighed forskriftsmæssigt har modtaget originalen.

Artikel 10 Regler for fremsendelse af en europæisk arrestordre

1. Hvis den udstedende judicielle myndighed ikke har kendskab til den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed, foretager den de nødvendige undersøgelser, navnlig gennem det europæiske retlige netværks kontaktpunkter, for at indhente oplysning herom fra den fuldbyrdende medlemsstat.
2. Hvis den udstedende judicielle myndighed ønsker det, kan fremsendelsen foregå ved hjælp af det europæiske retlige netværks sikre telekommunikationssystem.
3. Hvis det ikke er muligt at anvende Schengeninformationssystemet, kan den udstedende judicielle myndighed anmode Interpol om at fremsende den europæiske arrestordre.
4. Den udstedende judicielle myndighed kan fremsende den europæiske arrestordre på en hvilken som helst sikker måde, der kan efterlade et skriftligt spor, og som giver den fuldbyrdende medlemsstat mulighed for at efterprøve ægtheden.
5. Alle vanskeligheder i forbindelse med fremsendelsen eller ægtheden af dokumenter, der er nødvendige for fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, løses ved direkte kontakter mellem de berørte judicielle myndigheder eller i givet fald med hjælp fra medlemsstaternes centrale myndigheder.

6. Hvis den myndighed, der modtager en europæisk arrestordre, ikke er kompetent til at behandle den, sender den straks den europæiske arrestordre videre til den kompetente myndighed i sin medlemsstat og underretter den udstedende judicielle myndighed herom.

Artikel 11 Den eftersøgte rettigheder

1. Når en eftersøgt anholdes, informerer den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, den pågældende om den europæiske arrestordre og om dens indhold samt om muligheden for at give samtykke til at blive overgivet til den udstedende judicielle myndighed.
2. En eftersøgt, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, har ret til bistand af en juridisk rådgiver og en tolk i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den fuldbyrdende medlemsstat.

Artikel 12 Varetægtsfængsling af en person

Når en person anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed afgøre, om den pågældende skal forblive varetægtsfængslet i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning. Den pågældende kan på et hvilket som helst tidspunkt løslades midlertidigt i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning, under forudsætning af at denne medlemsstats kompetente myndighed træffer enhver foranstaltning, den måtte finde nødvendig, for at undgå, at den pågældende flygter.

Artikel 13 Samtykke til overgivelse

1. Hvis den anholdte person oplyser, at han giver sit samtykke til overgivelse, afgives dette samtykke og i givet fald det udtrykkelige afkald på anvendelse af specialitetsreglen, jf. artikel 27, stk. 2, til den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at samtykket og i givet fald afkaldet som omhandlet i stk. 1 indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har afgivet dem med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den anholdte ret til juridisk bistand.
3. Samtykket og i givet fald afkaldet som omhandlet i stk. 1 føres til protokols i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning.

4. Samtykket kan i princippet ikke tilbagekaldes. Medlemsstaterne kan fastsætte, at samtykket og i givet fald afkaldet kan tilbagekaldes i henhold til national ret. I så fald medregnes perioden mellem datoen for samtykket og datoen for tilbagekaldelsen ikke ved fastlæggelsen af fristerne i artikel 17. En medlemsstat, som ønsker at benytte denne mulighed, underretter Generalsekretariatet for Rådet herom samtidig med vedtagelsen af denne rammeafgørelse og angiver, hvordan samtykket kan tilbagekaldes, ligesom det meddeler enhver senere ændring af betingelserne.

Artikel 14 Afhøring af den eftersøgte person

Hvis den anholdte ikke giver sit samtykke til overgivelse som omhandlet i artikel 13, har han ret til at blive afhørt af den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning.

Artikel 15 Afgørelse om overgivelse

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed træffer afgørelse om overgivelse af den pågældende inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse.
2. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig i forbindelse med artikel 3-5 og 8, og kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 17.
3. Den udstedende judicielle myndighed kan til enhver tid fremsende supplerende nyttige oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed.

Artikel 16 Afgørelse i tilfælde af konkurrerende anmodninger

1. Hvis flere medlemsstater har udstedt en arrestordre for den samme person, træffer den fuldbyrdende judicielle myndighed afgørelse om, hvilken europæisk arrestordre der skal fuldbyrdes, under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder navnlig lovovertrædelsernes relative grovhed og gerningsstedet, de respektive datoer for udstedelsen af de europæiske arrestordrer, samt om arrestordrerne er udstedt med henblik på retsforfølgning eller med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan rådføre sig med Eurojust for at kunne træffe den i stk. 1 nævnte afgørelse.
3. Hvis der opstår konflikt mellem en europæisk arrestordre og en udleveringsanmodning fra et tredjeland, afgør den kompetente myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, om det er den europæiske arrestordre eller udleveringsanmodningen, der skal have forrang, under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder navnlig de forhold, der er omhandlet i stk. 1, samt dem, der er nævnt i den konvention eller aftale, der finder anvendelse.
4. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes forpligtelser i henhold til statutten for Den Internationale Straffedomstol.

Artikel 17 Frister og procedurer i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre

1. En europæisk arrestordre behandles og fuldbyrdes som hastesag.
2. I de tilfælde, hvor den eftersøgte giver sit samtykke til overgivelse, bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre senest ti dage efter, at dette samtykke er givet.
3. I andre tilfælde bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre senest 60 dage efter anholdelsen af den eftersøgte.
4. I konkrete tilfælde, hvor den europæiske arrestordre ikke kan fuldbyrdes inden for de i stk. 2 og 3 fastsatte frister, underretter den fuldbyrdende judicielle myndighed straks den udstedende judicielle myndighed herom og om grundene hertil. I så fald kan fristerne forlænges med yderligere 30 dage.
5. Så længe den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke har truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre, skal den sikre sig, at de materielle betingelser for overgivelse fortsat er opfyldt.
6. Ethvert afslag på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal begrundes.

7. Hvis en medlemsstat undtagelsesvis ikke kan overholde de frister, der er fastsat i denne artikel, underretter den Eurojust og angiver grundene til forsinkelsen. Desuden underretter en medlemsstat, der har været udsat for en anden medlemsstats gentagne forsinkelser i fuldbyrdelsen af en arrestordre, Rådet herom med henblik på en vurdering af gennemførelsen af denne rammeafgørelse i medlemsstaterne.

Artikel 18 Forholdsregler i forbindelse med afgørelsen

1. Hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed:
 - a) enten give samtykke til, at den eftersøgte afhøres i overensstemmelse med artikel 19
 - b) eller give samtykke til, at den eftersøgte overføres midlertidigt.
2. Betingelserne for midlertidig overførelse og dennes varighed aftales mellem den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed.
3. I tilfælde af midlertidig overførelse skal den eftersøgte kunne vende tilbage til den fuldbyrdende medlemsstat for at overvære de retsmøder, der vedrører ham, inden for rammerne af overgivelsesproceduren.

Artikel 19 Afhøring af personen i forbindelse med afgørelsen

1. Den eftersøgte afhøres af en judicial myndighed bistået af enhver anden person, der er udpeget i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den udstedende myndighed er hjemmehørende.
2. Den eftersøgte afhøres i overensstemmelse med lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat og på de betingelser, der er aftalt mellem den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed.
3. Den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed kan udpege en anden judicial myndighed i sin medlemsstat til at deltage i afhøringen af den eftersøgte med henblik på at sikre korrekt anvendelse af denne artikel og af de fastsatte betingelser.

Artikel 20 Privilegier og immuniteter

1. Nyder den eftersøgte person et privilegium eller en immunitet med hensyn til fuldbyrdelse eller retsforfølgning i den fuldbyrdende medlemsstat, løber de i artikel 17 nævnte frister først fra det tidspunkt, hvor privilegiet eller immuniteten måtte være ophævet, og den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat er blevet underrettet herom. Den fuldbyrdende medlemsstat sikrer, at de materielle betingelser for overgivelse er opfyldt, hvis den eftersøgte ikke længere nyder et sådant privilegium eller en sådan immunitet.
2. Påhviler ophævelsen af privilegiet eller immuniteten en myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, anmoder den fuldbyrdende judicielle myndighed straks den pågældende myndighed derom. Påhviler ophævelsen af privilegiet eller immuniteten en myndighed i en anden stat eller en international organisation, er det den udstedende judicielle myndighed, der skal anmode derom.

Artikel 21 Konkurrerende internationale forpligtelser

Denne rammeafgørelse anfægter ikke den fuldbyrdende medlemsstats forpligtelser, når den eftersøgte er udleveret til denne medlemsstat fra et tredjeland, og den pågældende er beskyttet af specialitetsreglerne i henhold til de regler, hvorefter udleveringen fandt sted. Den fuldbyrdende medlemsstat træffer alle nødvendige foranstaltninger for straks at anmode om samtykke fra det tredjeland, som har udleveret den eftersøgte, således at den pågældende kan overgives til den udstedende medlemsstat. De i artikel 17 nævnte frister løber først fra den dato, hvor disse specialitetsregler bortfalder. Så længe det tredjeland, som har udleveret den eftersøgte, ikke har truffet afgørelse, skal den fuldbyrdende medlemsstat sikre sig, at de materielle betingelser for overgivelse fortsat er opfyldt.

Artikel 22 Underretning om afgørelsen

Den fuldbyrdende judicielle myndighed underretter straks den udstedende judicielle myndighed om, hvorvidt den europæiske arrestordre vil blive fuldbyrdet.

Artikel 23 Frist for overgivelse af den eftersøgte

1. Den eftersøgte overgives snarest muligt på en dato, der aftales mellem de berørte myndigheder.
2. Den pågældende overgives senest ti dage efter, at den endelige afgørelse om at fuldbyrde den europæiske arrestordre er truffet.
3. Hvis det på grund af omstændigheder, som ikke kan tilskrives nogen af medlemsstaterne, viser sig umuligt at overgive den eftersøgte inden for den i stk. 2 fastsatte frist, kontakter den fuldbyrdende judicielle myndighed og den udstedende judicielle myndighed straks hinanden og aftaler en ny dato for overgivelse. I så fald finder overgivelsen sted senest ti dage efter den således aftalte nye dato.
4. En overgivelse kan undtagelsesvis udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at den klart ville bringe den eftersøgte liv eller helbred i fare. Den europæiske arrestordre skal fuldbyrdes, så snart disse grunde ikke længere foreligger. Den fuldbyrdende judicielle myndighed underretter straks den udstedende judicielle myndighed herom, og de aftaler en ny dato for overgivelsen. I så fald finder overgivelsen sted senest ti dage efter den således aftalte nye dato.
5. Hvis den pågældende stadig er varetægtsfængslet efter udløbet af de i stk. 2-4 nævnte frister, løslades han.

Artikel 24 Udsættelse af overgivelsen eller betinget overgivelse

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan efter at have besluttet at fuldbyrde den europæiske arrestordre udsætte overgivelsen af den eftersøgte, for at vedkommende kan retsforfølges i den fuldbyrdende medlemsstat, eller, hvis den pågældende allerede er dømt, for at vedkommende på denne medlemsstats territorium kan afsone en straf for en anden overtrædelse end den, der ligger til grund for den europæiske arrestordre.
2. I stedet for at udsætte overgivelsen kan den fuldbyrdende judicielle myndighed midlertidigt overgive den eftersøgte til den udstedende medlemsstat på betingelser, der skal aftales mellem de fuldbyrdende judicielle myndigheder og de udstedende judicielle myndigheder. Aftalen skal være skriftlig, og betingelserne er bindende for alle myndigheder i den udstedende medlemsstat.

Artikel 25 Transit

1. Undtagen når en medlemsstat benytter sig af muligheden for afslag, i de tilfælde hvor der anmodes om transit for en statsborger eller en person, der er bosat på dens territorium, med henblik på fuldbyrdelse af en straf, tillader hver medlemsstat transit gennem sit territorium af en eftersøgt, der skal overgives, forudsat at den har modtaget oplysning om:
 - a) identiteten og nationaliteten på den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre
 - b) hvorvidt der foreligger en europæisk arrestordre
 - c) lovovertrædelsens art og en retlig beskrivelse heraf
 - d) omstændighederne ved lovovertrædelsen, herunder tid og sted.Når den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på retsforfølgning, er statsborger i eller bosat i transitmedlemsstaten, kan transit være betinget af, at personen, efter at være blevet afhørt, sendes tilbage til transitmedlemsstaten for der at afsone den straf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat.
2. Hver medlemsstat udpeger en myndighed, der er ansvarlig for at modtage transitanmodninger og de nødvendige dokumenter samt al anden officiel korrespondance vedrørende transitanmodninger. Medlemsstaterne meddeler Generalsekretariatet for Rådet, hvilken myndighed der er udpeget.
3. Transitanmodningen og de i stk. 1 nævnte oplysninger kan meddeles den myndighed, der er udpeget i medfør af stk. 2, på en hvilken som helst måde, der kan efterlade et skriftligt spor. Transitmedlemsstaten meddeler sin afgørelse på samme måde.
4. Denne rammeafgørelse finder ikke anvendelse på flyrejser uden planlagt mellemlanding. Finder der imidlertid i forbindelse med en sådan flyrejse en uforudset landing sted, giver den udstedende medlemsstat den myndighed, der er udpeget i medfør af stk. 2, de i stk. 1 nævnte oplysninger.
5. Når en person, der skal udleveres fra et tredjeland til en medlemsstat, befinder sig i transit, finder denne artikel tilsvarende anvendelse. Navnlig skal udtrykket "europæisk arrestordre" anses for erstattet med "udleveringsanmodning".

Artikel 26 Fratrækning af varigheden af varetægtsfængslingen i den fuldbyrdende medlemsstat

1. Den udstedende medlemsstat fradrager enhver periode, hvor den eftersøgte har været varetægtsfængslet i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, i den samlede varighed af den periode, den pågældende skal afsone i den udstedende medlemsstat som følge af idømmelsen af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
2. I den forbindelse fremsender den fuldbyrdende judicielle myndighed eller den centrale myndighed, der er udpeget i medfør af artikel 7, samtidig med overgivelsen alle oplysninger om varigheden af den eftersøgte varetægtsfængsling på grundlag af den europæiske arrestordre, til den udstedende judicielle myndighed.

Artikel 27 Eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser

1. Medlemsstaterne kan meddele Generalsekretariatet for Rådet, at i forbindelserne med andre medlemsstater, der har givet samme meddelelse, formodes samtykke at være givet til retsforfølgning, idømmelse af straf eller tilbageholdelse med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i en konkret sag anfører andet i sin afgørelse om overgivelse.
2. Bortset fra de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde kan en person, der er overgivet, ikke retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet.
3. Stk. 2 finder ikke anvendelse i følgende tilfælde:
 - a) hvis den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade den medlemsstat, han er overgivet til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det
 - b) hvis lovovertrædelsen ikke kan straffes med frihedsberøvelse
 - c) hvis retsforfølgningen ikke medfører anvendelse af en foranstaltning, der begrænser den pågældendes personlige frihed
 - d) hvis den pågældende vil blive pålagt en straf eller en foranstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, herunder bødestraf eller en anden foranstaltning, der måtte træde i stedet for bøde, også selv om denne straf eller foranstaltning begrænser den pågældendes personlige frihed

- e) hvis den pågældende har givet sit samtykke til overgivelse, eventuelt samtidig med at han giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen, i henhold til artikel 13
 - f) hvis den pågældende efter overgivelsen udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen for specifikke lovovertrædelser, der er begået inden overgivelsen. Afkaldet skal afgives til de kompetente udstedende judicielle myndigheder og føres til protokols i overensstemmelse med den udstedende medlemsstats nationale lovgivning. Afkaldet skal indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har givet det med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har han ret til juridisk bistand
 - g) hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed, der har overgivet den pågældende, giver sit samtykke i henhold til stk. 4.
4. Anmodningen om samtykke skal indgives til den fuldbyrdende judicielle myndighed med de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger og ledsaget af en oversættelse som anført i artikel 8, stk. 2. Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser. Samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 3, og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4. Afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen. For så vidt angår de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, skal udstedelseslandet give de deri nævnte garantier.

Artikel 28 Overgivelse eller senere udlevering

1. Hver medlemsstat kan meddele Generalsekretariatet for Rådet, at i forbindelserne med andre medlemsstater, der har givet samme meddelelse, formodes samtykke at være givet til overgivelse til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i et konkret tilfælde anfører andet i sin afgørelse om overgivelse.
2. En person, der er overgivet til den udstedende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, kan under alle omstændigheder uden den fuldbyrdende medlemsstats samtykke overgives til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, i følgende tilfælde:

- a) hvis den eftersøgte efter at have haft mulighed for at forlade den medlemsstat, han er overgivet til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det
 - b) hvis den eftersøgte giver sit samtykke til at blive overgivet til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre. Samtykket skal afgives til den udstedende kompetente judicielle myndighed og føres til protokols i overensstemmelse med denne medlemsstats nationale lovgivning. Samtykket skal gives på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har givet det med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har den eftersøgte ret til juridisk bistand
 - c) hvis den eftersøgte ikke er omfattet af specialitetsreglen i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, litra a), e), f) og g).
3. Den fuldbyrdende judicielle myndighed giver sit samtykke til overgivelsen til en anden medlemsstat i henhold til følgende regler:
- a) anmodningen om samtykke skal indgives i henhold til artikel 9 ledsaget af de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger og af en oversættelse som anført i artikel 8, stk. 2
 - b) samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til denne rammeafgørelses bestemmelser
 - c) afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen
 - d) samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 3, og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4. For så vidt angår de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, skal den udstedende medlemsstat give de deri nævnte garantier.
4. Uanset stk. 1 må en person, der er overgivet i henhold til en europæisk arrestordre, ikke udleveres til et tredjeland uden samtykke fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har overgivet den pågældende. Samtykke skal gives i overensstemmelse med de konventioner, som denne medlemsstat er bundet af, samt i overensstemmelse med dens nationale lovgivning.

Artikel 29 Overgivelse af genstande

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning og efter anmodning fra den udstedende judicielle myndighed, eller på eget initiativ, beslaglægge og overgive genstande:
- a) som er påkrævede som bevismateriale, eller
 - b) som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen.

2. De i stk. 1 nævnte genstande skal udleveres, selv om den europæiske arrestordre ikke kan fuldbyrdes på grund af den eftersøgtes død eller undvigelse.
3. Hvis de i stk. 1 nævnte genstande beslaglægges eller konfiskeres på den fuldbyrdende medlemsstats område, kan denne medlemsstat i forbindelse med verserende strafforfølgning midlertidigt tilbageholde eller udlevere dem til den udstedende medlemsstat på betingelse af, at de senere tilbageleveres.
4. Enhver rettighed, som den fuldbyrdende medlemsstat eller tredjemand måtte have over de i stk. 1 nævnte genstande, bevares. Hvis der findes sådanne rettigheder, skal den udstedende medlemsstat straks efter retsforfølgningen vederlagsfrit tilbagelevere genstandene til den fuldbyrdende medlemsstat.

Artikel 30 Udgifter

1. Den fuldbyrdende medlemsstat afholder de udgifter på sit territorium, der følger af fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre.
2. Alle andre udgifter afholdes af den udstedende medlemsstat.

KAPITEL 4 ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 31 Forholdet til andre juridiske instrumenter

1. Uden at det berører anvendelsen mellem medlemsstaterne og tredjelande af bestemmelserne i denne rammeafgørelse, træder de den 1. januar 2004 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de gældende konventioner om udlevering, der finder anvendelse mellem medlemsstaterne:
 - a) den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975, anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering
 - b) aftalen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forenkling og modernisering af metoderne for fremsendelse af anmodninger om udlevering af 26. maj 1989

- c) konventionen af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union
 - d) konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater
 - e) afsnit III, kapitel 4, i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.
2. Medlemsstaterne kan fortsat anvende de bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der er gældende ved denne rammeafgørelses vedtagelse, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes mål og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre.

Medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter rammeafgørelsens ikrafttræden, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes forskrifter og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre, navnlig ved at fastsætte kortere frister end de i artikel 17 fastsatte, ved at udvide listen over lovovertrædelser i artikel 2, stk. 2, ved at begrænse grundene til afslag i artikel 3 og 4 eller ved at sænke strafferammen i artikel 2, stk. 1 eller 2.

Aftaler og ordninger som nævnt i andet afsnit må under ingen omstændigheder påvirke forbindelserne med de medlemsstater, der ikke er parter i dem. Medlemsstaterne meddeler inden tre måneder efter denne rammeafgørelses ikrafttræden Rådet og Kommissionen, hvilke gældende aftaler og ordninger som nævnt i første afsnit de fortsat ønsker at anvende. Medlemsstaterne giver ligeledes Rådet og Kommissionen meddelelse om nye aftaler og ordninger som nævnt i andet afsnit senest tre måneder efter deres undertegnelse.

3. I det omfang de i stk. 1 omhandlede konventioner og aftaler finder anvendelse på medlemsstaternes territorier eller på territorier, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat, og på hvilke denne rammeafgørelse ikke finder anvendelse, regulerer de pågældende konventioner og aftaler fortsat forbindelserne mellem disse territorier og de øvrige medlemsstater.

Artikel 32 Overgangsbestemmelse

Anmodninger om udlevering, der modtages inden den 1. januar 2004, vil fortsat være omfattet af de eksisterende instrumenter vedrørende udlevering. Anmodninger, der modtages efter den 1. januar 2004, vil være omfattet af de regler, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til denne rammeafgørelse. Enhver medlemsstat kan dog på tidspunktet for Rådets vedtagelse af denne rammeafgørelse fremsætte en erklæring om, at den som fuldbyrdende medlemsstat fortsat vil behandle anmodninger vedrørende handlinger, der er begået inden en af den nærmere angivet dato, efter den ordning for udlevering, der var gældende før den 1. januar 2004. Den pågældende dato må ikke ligge senere end den 7. august 2002. Nævnte erklæring offentliggøres i EF-Tidende. Den kan til enhver tid trækkes tilbage.

Artikel 33 Bestemmelser vedrørende Østrig og Gibraltar

1. Så længe Østrig ikke har ændret artikel 12, stk. 1, i "Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz", dog senest indtil den 31. december 2008, kan Østrig tillade sin judicielle myndighed at nægte at fuldbyrde en europæisk arrestordre, hvis den eftersøgte er østrigsk statsborger, og hvis den handling, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, ikke er strafbar i henhold til østrigsk ret.
2. Denne rammeafgørelse gælder for Gibraltar.

Artikel 34 Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme bestemmelserne i denne rammeafgørelse senest den 31. december 2003.
2. Medlemsstaterne meddeler Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen teksten til de retsforskrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret. I forbindelse hermed kan hver medlemsstat tilkendegive, at den straks vil anvende denne rammeafgørelse i sine forbindelser med de medlemsstater, der har givet samme meddelelse. Generalsekretariatet for Rådet meddeler medlemsstaterne og Kommissionen de oplysninger, det har modtaget i medfør af artikel 7, stk. 2, artikel 8, stk. 2, artikel 13, stk. 4, og artikel 25, stk. 2. Det sørger ligeledes for offentliggørelse i EF-Tidende.

3. På grundlag af oplysningerne fra Generalsekretariatet for Rådet forelægger Kommissionen senest den 31. december 2004 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af rammeafgørelsen, om nødvendigt ledsaget af lovforslag.
4. Rådet vurderer i løbet af andet halvår 2003, navnlig, i hvilken udstrækning medlemsstaterne faktisk har anvendt bestemmelserne i denne rammeafgørelse, samt hvorledes Schengeninformationssystemet fungerer.

Artikel 35 Ikrafttræden

Denne rammeafgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i EF-Tidende.

BILAG II
DEN EUROPÆISKE ARRESTORDREFORMULAR

EUROPÆISK ARRESTORDRE¹⁾

Denne arrestordre er udstedt af en kompetent judiciel myndighed. Der anmodes om, at nedenstående person anholdes og overgives med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

¹⁾ Denne arrestordre skal udfærdiges på eller oversættes til et af den fuldbyrdende medlemsstats officielle sprog, når denne medlemsstat kendes, eller til et andet sprog, som denne medlemsstat accepterer.

- a) Oplysninger om den eftersøgte identitet:
Efternavn:
Fornavn(e):
(evt.) Pigenavn:
(evt.) Kaldenavn:
Køn:
Nationalitet:
Fødselsdato:
Fødested:
Bopæl og/eller kendt adresse:
- Det eller de sprog, den eftersøgte forstår (hvis dette vides):
- Særlige kendetegn/beskrivelse af den eftersøgte:
- Foto og fingeraftryk af den eftersøgte, hvis sådanne foreligger og kan videregives, eller navn og adresse mv. på den person, der skal kontaktes for at fremskaffe foto og fingeraftryk eller en dna-profil (hvis disse data kan videregives og ikke er vedlagt)

- b) Afgørelse, der danner grundlag for arrestordren:
1. Arrestordre eller eksigibel afgørelse med samme retskraft:
Art:
 2. Eksigibel dom:
Sagsnr.:
- c) Straffens varighed:
1. Maksimal varighed af den frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, der kan idømmes for lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne:
 2. Varighed af den faktisk idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning:
- Resterende ikke udstået del af straffen:

- d) Afgørelsen er truffet in absentia, og
- Den berørte person er blevet indkaldt personligt eller på anden måde underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia
- eller
- Den berørte person er ikke blevet indkaldt personligt eller på anden måde underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia, men har følgende retlige garantier efter overgivelse (sådanne garantier kan gives på forhånd):
De retlige garantier præciseres:

e) Lovovertrædelser:

Denne arrestordre vedrører i alt lovovertrædelser.

Beskrivelse af de omstændigheder, under hvilke lovovertrædelserne er begået, herunder tidspunktet (dato og klokkeslæt), stedet og omfanget af den eftersøgte deltagelse i lovovertrædelserne eller lovovertrædelserne

Lovovertrædelsens eller lovovertrædelsernes karakter og retlige beskrivelse samt den relevante retsforskrift/lov:

- I. Angiv med kryds, om det drejer sig om en eller flere af følgende lovovertrædelser, som i udstedelseslandet straffes med en frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning:
- ☐ deltagelse i en kriminel organisation
 - ☐ terrorisme
 - ☐ menneskehandel
 - ☐ seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
 - ☐ ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
 - ☐ ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
 - ☐ bestikkelse

- ☐ svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- ☐ hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- ☐ falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- ☐ internetkriminalitet
- ☐ miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- ☐ menneskesmugling
- ☐ forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ☐ ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- ☐ bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- ☐ racisme og fremmedhad
- ☐ organiseret eller væbnet tyveri
- ☐ ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- ☐ bedrageri
- ☐ afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- ☐ efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- ☐ forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- ☐ forfalskning af betalingsmidler
- ☐ ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ☐ ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- ☐ handel med stjalne motorkøretøjer

- 0 voldtægt
 - 0 forsætlig brandstiftelse
 - 0 strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
 - 0 skibs- eller flykapring
 - 0 sabotage.
- II. Detaljeret beskrivelse af den eller de begåede lovovertrædelser, der ikke hører ind under lovovertrædelserne i punkt I:

- f) Andre forhold af relevans for sagen (fakultative oplysninger):
- (Dette kunne f.eks. være bemærkninger om ekterritorialitet, afbrydelse af forældelsesfrister og andre konsekvenser af lovovertrædelsen)*

- g) Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som er påkrævet som bevismateriale:

Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen:

Beskrivelse af genstandene og disses lokalisering (hvis kendt):

- h) Den eller de lovovertrædelser, som ligger til grund for udstedelsen af denne arrestordre, kan straffes med eller har ført til livsvarig fængselsstraf eller en livsvarig sikkerhedsforanstaltning:

— den udstedende medlemsstats lovgivning åbner mulighed for fornyet prøvelse af den idømte straf — enten på anmodning eller senest efter 20 år — med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller foranstaltning

og/eller

— den udstedende medlemsstats lovgivning åbner mulighed for anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende medlemsstats nationale lovgivning og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller foranstaltning.

- i) Den judicielle myndighed, der har udstedt arrestordren:
Officiel betegnelse:
- Navnet på den judicielle myndigheds repræsentant¹⁾ :
- Funktion (titel/stilling):
- Sagsnummer:
- Adresse:
- Tlf. nr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)
- Telefaxnr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)
- E-post:
- Navn og adresse mv. på den person, der skal kontaktes med henblik på den praktiske tilrettelæggelse af overgivelsen:

1) I de forskellige sprogudgaver indsættes en henvisning til "indehaveren" af den judicielle myndighed.

Såfremt der er udpeget en central myndighed til varetagelse af fremsendelsen og den administrative modtagelse af europæiske arrestordrer:

Navnet på den centrale myndighed:

Kontaktperson, hvis en sådan findes (titel/stilling og navn):

Adresse:

Tlf. nr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

Telefaxnr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

E-post:

Den udstedende judicielle myndigheds og/eller dennes repræsentants underskrift:

Navn:

Funktion (titel/stilling):

Dato:

Officielt stempel (hvis et sådant findes)

BILAG III

RETNINGSLINJER FOR UDFYLDELSE AF DEN EUROPÆISKE ARRESTORDREFORMULAR

Denne arrestordre er udstedt af en kompetent judiciel myndighed. Der anmodes om, at nedenstående person anholdes og overgives med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Bemærkninger¹

- *Det er tilrådeligt at downloade formularen fra det europæiske retlige netværks websted og opbevare den på sin egen computer til brug ved manglende adgang til webstedet, når der er behov for det.*
- *Udfyld formularen ved hjælp af en computer.*
- *Hvis en boks ikke er relevant, skrives "finder ikke anvendelse", eller det angives tydeligt, f.eks. ved et særligt tegn (f.eks. -), at den ikke finder anvendelse*
- *Hvis en europæisk arrestordre omfatter flere lovovertrædelser, bedes lovovertrædelserne nummereret 1,2,3 osv., og nummereringen bedes bevaret i hele arrestordren, navnlig i boks b).*

¹ Disse bemærkninger er ikke bindende. Der erindres dog om de judicielle myndigheders pligt til at fortolke deres nationale lovgivning i overensstemmelse med rammeafgørelsen (se Pupino-sagen C-105/03).

Boks a)

Oplysninger, der er nødvendige for at fastslå den eftersøgte identitet

Bemærkning:

Udfyld venligst alle felter, hvis det er muligt.

a) Oplysninger om den eftersøgte identitet:

Navn: Bemærkning: obligatorisk felt. Indsæt tidligere officielt navn, hvis dette kendes, og skriv navnet, som det skrives på nationalsproget, navnet skal ikke oversættes

Fornavn(e): Bemærkning: obligatorisk felt.

(evt.) Pigenavn:

(evt.) Kaldenavn: Bemærkning: Medtag falske navne. Angiv øgenavne i skarp parentes. Hvis personen anvender falsk identitet, angives den falske identitet i alle felter, f.eks. falsk fødselsdato og falsk adresse.

Køn: Bemærkning: obligatorisk felt.

Nationalitet: Bemærkning: obligatorisk felt.

Fødselsdato: Bemærkning: obligatorisk felt.

Fødested: Bemærkning: obligatorisk felt, hvis oplysningen foreligger.

Bopæl og/eller kendt adresse: Bemærkning: obligatorisk felt, hvis oplysningerne foreligger. Angiv "vides ikke", hvis oplysningerne ikke foreligger.

Det eller de sprog, den eftersøgte forstår (hvis dette vides):

Særlige kendetegn/ beskrivelse af den eftersøgte: Bemærkning: obligatorisk felt, hvis oplysningerne foreligger. Angiv også, om personen er farlig og/eller muligvis bevæbnet.

Foto og fingeraftryk af den eftersøgte, hvis sådanne foreligger og kan videregives, eller navn og adresse mv. på den person, der skal kontaktes for at fremskaffe foto og fingeraftryk eller en dna-profil (hvis disse data kan videregives og ikke er vedlagt) Bemærkning: fremsendes obligatorisk via Interpol eller SIS, hvis oplysningerne foreligger. Dette er helt afgørende for at sikre, at det er den rigtige person, der anholdes.

Boks b)

Oplysningerne om den afgørelse, der danner grundlag for arrestordren

Bemærkning:

Formularen skal kun udfyldes for så vidt angår det ansøgte formål - retsforfølgning eller domfældelse. I boks b) anvendes udtrykket "afgørelse". Det kan betyde en retsafgørelse eller judiciel afgørelse, herunder en kendelse fra en undersøgelsesdommer eller tilsvarende kompetent judiciel myndighed. I nogle medlemsstater kan den tilgrundliggende frihedsberøvende foranstaltning være en afgørelse, hvorved mistænkte indbringes for domstolen, hvis denne afgørelse danner grundlag for (varetægts)fængsling i disse medlemsstater. Hvis afgørelsen har medført, at den frihedsberøvende foranstaltning er blevet ændret til f.eks. en dom *in absentia*, udstedes en ny arrestordre (med den nye titel).

Forud for domsafsigelsen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- b) 1. Angiv, hvilken afgørelse der danner grundlag for arrestordren (retsafgørelse eller judiciel afgørelse afsagt den dd/mm/åååå vedrørende tvangsindgreb i form af sikkerhedsforvaring). Bemærk, at hvis boks b) 1. udfyldes, skal boks c) 1. også udfyldes.
- b) 2. Skriv "finder ikke anvendelse".

Efter domsafsigelsen (arrestordren udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en dom eller i tilfælde af en dom *in absentia*).

- b) 1. er arrestordren udstedt i forbindelse med en dom *in absentia*, henvises til retsafgørelsen. Der udfyldes kun én boks. Hvis den judicielle afgørelse er afsagt *in absentia*, er dommen i de fleste medlemsstater ikke eksigibel, og b) 1. skal udfyldes. Boks f) kan også anvendes til at redegøre for situationen.
- b) 2. der henvises til den pågældende dom eller kendelse, der blev endelig den dd/mm/åååå, og der indsættes sagsnummeret og betegnelsen på den domstol, der har afsagt afgørelsen.

b) Afgørelse, der danner grundlag for arrestordren

1. Arrestordre eller eksigibel afgørelse med samme retskraft:

Art: Bemærkning: Angiv retsafgørelse eller anden form for judicial afgørelse samt sagens dato og referencenummer.

2. Eksigibel dom: Bemærkning: Hvis dommen er eksigibel, angives også, hvilken dato den blev endelig.

Sagsnr.: Bemærkning: angiv dato, sagsnummer, hvilken art afgørelse. (..).

Boks c)
Oplysninger om straffens/frihedsstraffens varighed

Bemærkning:

Formålet med denne boks er at registrere, at arrestordren vedrører forhold, hvor straffen er længere end minimumsstrafferammen i rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1. Forud for domfældelsen anvendes dette minimumskrav på den straf, der i princippet kan idømmes, og hvor der er afsagt dom, anvendes det på den faktiske stats varighed. Som i boks b) skal der i princippet kun udfyldes et felt.

Forud for domsafsigelsen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- c) 1. Angiv den straf, der i princippet kan idømmes. Bemærk venligst, at den europæiske arrestordre i henhold til rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, kan udstedes for forhold, der kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tolv måneder. Hvis boks b) 1. udfyldes, skal boks c) 1. også udfyldes.
- c) 2. skriv "finder ikke anvendelse".

Efter domfældelsen (arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en dom/dom in absentia).

- c) 2. Angiv varighed af den faktisk idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning: Bemærk venligst, at en europæisk arrestordre i henhold til rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, kan udstedes for straffe af en varighed på mindst fire måneder, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning. Hvis boks b) 2. udfyldes, skal boks c) 2. også udfyldes.
- c) 2. Angiv år, måneder og dage. Det skal bemærkes, at der ikke i rammeafgørelsen er fastsat noget minimumskrav til den resterende del af straffen, for at der kan udstedes en europæisk arrestordre. Bestemmelserne i artikel 2, stk. 1, finder kun anvendelse, når der er idømt straf af mindst fire måneders varighed eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning. Det anbefales, at beslutningen om at udstede en europæisk arrestordre overvejes nøje i situationer, hvor varigheden af den **resterende straf** er under fire måneder, men den oprindelige straf var på fire måneder eller derover. I sådanne tilfælde anbefales det normalt, at der ikke udstedes en arrestordre.

c) Straffens varighed

1. Maksimal varighed af den frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, der kan idømmes for lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne:

2. Varighed af den faktisk idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning:

Bemærkning: I tilfælde hvor der er idømt frihedsstraf eller pålagt en frihedsberøvende foranstaltning, kan foranstaltningen være af ubestemt varighed, f.eks. fængsel på livstid eller en straf, der omfatter psykiatrisk behandling.

Resterende ikke udstået del af straffen: *Bemærkning: Hvis straffen er tidsubegrænset, angives, at den resterende ikke udståede del er på mindst fire måneder.*

Boks d)

Sager, hvor der træffes afgørelse in absentia

Bemærkning:

Formularens led er ændret til bokse, klik på én boks for den pågældende situation. Der er to situationer: enten er den pågældende blevet indkaldt personligt eller på anden måde underrettet om tid og sted for restmødet, eller det har ikke været tilfældet. I den anden situation har han retlige garantier for, at sagen kan genoptages, at dommen kan ankes, eller at der kan gøres indsigelse (der er forskellige retssystemer). Disse garantier er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat. Der ønskes en specifik angivelse af garantierne.

Forud for domsafsigelsen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- Finder ikke anvendelse. Angiv i boksen, at dette ikke finder anvendelse.

Efter domfældelsen (arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en dom/dom in absentia).

- **Hvis boks 1 er afkrydset, er det ikke nødvendigt at præcisere de retlige garantier.**
- "På anden måde underrettet" betyder underrettet i overensstemmelse med national lovgivning. Angiv specifikke omstændigheder. Hvordan har den pågældende fået den konkrete underretning? Det vil være nyttigt at vide, hvordan den pågældende er blevet underrettet (se boks f)), selv om rammeafgørelsen ikke kræver sådanne oplysninger. Det præciseres, om der er tidsfrister for sagens genoptagelse osv. Det vil også være nyttigt at præcisere, hvornår og hvor længe der kan anmodes om at genoptage sagen. Kan en anmodning om at genoptage sagen indgives, efter at den pågældende person er overgivet? Underretning om den europæiske arrestordre kan i nogle lande anses som oplysning om den formelle underretning om selve dommen, hvilket betyder, at tidsfristen for sagens genoptagelse begynder at løbe. I så fald skal den udstedende myndighed klart præcisere dette, så den fuldbyrdende myndighed kan give den person, der er dømt in absentia, korrekte oplysninger.
- **I lande, hvor der ikke træffes afgørelser in absentia, skrives "da vi ikke træffer afgørelser in absentia, finder dette ikke anvendelse".**

d) Afgørelsen er truffet in absentia, og

- ☐ **Den berørte person er blevet indkaldt personligt eller på anden måde underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia**

eller

- ☐ **Den berørte person er ikke blevet indkaldt personligt eller på anden måde underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia, men har følgende retlige garantier efter overgivelse (sådanne garantier kan gives på forhånd):**

De retlige garantier præciseres:

Bemærkning: I nogle medlemsstater vil begge typer sager være omfattet, og dommeren præciserer derfor også de retlige garantier, der gælder for situationen i det første tilfælde. Mulighederne for anke/genoptagelse eller indsigelse præciseres tillige med betingelserne for at anvende et sådant retsmiddel.

.....

[Bemærk venligst, at den nuværende boks d) ved udgangen af 2010 affattes således:]¹

d) Det angives, om den pågældende selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen:

1. ☐ Ja, den pågældende var selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.
2. ☐ Nej, den pågældende var ikke selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.

3. Angiv i benægtende fald, om:

- ☐ 3.1a den pågældende er blevet indkaldt personligt og dermed er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.

Tidspunkt, hvor den pågældende blev indkaldt personligt:

.....(dag/måned/år)

Sted, hvor den pågældende blev indkaldt personligt:

.....

ELLER

- ☐ 3.1b den pågældende ikke er blevet indkaldt personligt, men på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at vedkommende var klar over den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.

Beskriv, hvordan det er blevet konstateret, at den pågældende var klar over retssagen:

.....
.....
.....

¹ Rådet (retlige og indre anliggender) nåede på samlingen den 6. juni 2008 frem til en generel indstilling vedrørende initiativet fra Republikken Slovenien, Den Franske Republik, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Sverige, Den Slovakiske Republik, Det Forenede Kongerige og Forbundsrepublikken Tyskland med henblik på vedtagelse af Rådets rammeafgørelse om med henblik på vedtagelse af Rådets rammeafgørelse om fuldbyrdelse af afgørelser in absentia og om ændring af rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, rammeafgørelse 2005/214/RIA om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte, rammeafgørelse 2006/783/RIA om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation og rammeafgørelse 2008/..../RIA om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union. Det forventes, at denne afgørelse vedtages formelt inden udgangen af 2008, og at gennemførelsesproceduren vil vare i to år.

ELLER

- ☐ 3.2 den pågældende var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen.

Oplys, hvordan denne betingelse er blevet opfyldt:

.....

ELLER

- ☐ 3.3 den pågældende efter at have fået afgørelsen forkyndt udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen.

Beskriv, hvornår og hvordan den pågældende udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen:

.....

ELLER

- ☐ 3.4 den pågældende er berettiget til fornyet prøvelse eller anke på følgende betingelser:

- ☐ 3.4.1 den pågældende har personligt fået afgørelsen forkyndt den ... (dag/måned/år) og

– den pågældende er udtrykkeligt blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke og til at være til stede under retssagen, og

– den pågældende har ikke efter at være blevet underrettet herom anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist.

ELLER

- ☐ 3.4.2 den pågældende har ikke personligt fået afgørelsen forkyndt, men

– den pågældende vil personligt få afgørelsen forkyndt straks efter overgivelsen, og

– den pågældende vil efter at have fået afgørelsen forkyndt udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke og til at være til stede under retssagen, og

- den pågældende vil efter at have fået afgørelsen forkyndt have ret til at anmode om fornyet prøvelse eller anke inden ... dage.

Hvis De har sat kryds i rubrik 3.4.2., bedes De bekræfte

- ☐ at, hvis den pågældende, når vedkommende i fuldbyrdelsesstaten underrettes om indholdet af den europæiske arrestordre, anmoder om at modtage en genpart af dommen, inden overgivelsen finder sted, vil vedkommende straks efter anmodningen få en genpart af dommen via den fuldbyrdende myndighed,

og

- ☐ at hvis den pågældende har anmodet om fornyet prøvelse eller anke, vil frihedsberøvelsen af den person, der afventer en sådan fornyet prøvelse eller anke, regelmæssigt eller på begæring af den pågældende person blive taget op til prøvelse efter den udstedende stats ret, indtil den fornyede prøvelse eller anken er færdigbehandlet; en sådan prøvelse omfatter navnlig muligheden af at suspendere eller afbryde frihedsberøvelsen

og

- ☐ at hvis den pågældende har anmodet om fornyet prøvelse eller anke, vil den fornyede prøvelse eller anken begynde i rette tid efter overgivelsen.

Boks e)
De pågældende lovovertrædelser

Bemærkning:

Den oprindelige hensigt med boks e) var, at der kunne indføres en relativt kort, men præcis beskrivelse af sagens omstændigheder, inkl. tidspunktet, stedet og omfanget af den eftersøgte deltagelse i lovovertrædelser. Den fuldbyrdende dommer skal i de fleste af de sager, hvor der er udstedt en europæisk arrestordre, ikke "gå bag om boksen", dvs. skal ikke undersøge sagens faktiske forhold, når en af de 32 kategorier af lovovertrædelser er krydset af. Det var også en årsag til, at en kort og præcis beskrivelse ansås for at være tilstrækkelig i sådanne sager, og at der kun skønnedes at være behov for en detaljeret beskrivelse under II, hvis der skal kontrolleres for dobbelt strafbarhed.

Praksis har imidlertid vist, at der i mange tilfælde allerede indføres en detaljeret beskrivelse af sagen i begyndelsen af boksen. Ved ophævelse af dobbelt strafbarhed finder definitionen af lovovertrædelser i den udstedende medlemsstats strafferet anvendelse, og det skulle ikke være nødvendigt at indarbejde strafferettens tekst i den europæiske arrestordre (eller at vedlægge den, som nogle judicielle myndigheder gør) og således undgå unødvendig oversættelse af juridiske tekster. Omstændighederne ved lovovertrædelser skal altid beskrives grundigt og udtømmende, således at anvendelsen af specialitetsreglen, *ne bis in idem* og forældelse kan vurderes.

Forud for og efter domfældelsen

- Indsæt antallet af de pågældende lovovertrædelser.
- Giv en præcis redegørelse for de forhold, der danner grundlag for anmodningen: brug korte sætninger, der er lette at oversætte. Beskrivelsen af de faktiske omstændigheder skal kun være et kort resumé og ikke en hel udskrift af hele afsnit af sagen. I mere komplicerede sager, og navnlig når der er tale om dobbelt strafbarhed, er en længere beskrivelse dog nødvendig som dokumentation for de vigtigste aspekter af de faktiske omstændigheder. I sådanne sager indsættes de data, der er **centrale** for, at den fuldbyrdende myndighed kan træffe afgørelse om den europæiske arrestordre, navnlig med henblik på at præcisere eventuelle årsager til ikke at anerkende den eller til at anvende specialitetsreglen eller *ne bis in idem*. En kort beskrivelse vil også være nyttig for det nationale Sirenekontors indlæsning af indberetninger i SIS.

- Indsæt den juridiske klassificering af lovovertrædelsen, og angiv hvilke bestemmelser der er overtrådt.
- Hvis den udstedende myndighed anerkender lovovertrædelsen som en lovovertrædelse i henhold til listen, skal den afkrydse en lovovertrædelseskategori på listen.
- Hvis et forsøg på lovovertrædelse kan straffes med en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, bør den relevante boks (den med lovovertrædelsen) afkrydses.
- Den oprindelige mening med rammeafgørelsen var, at det ikke skulle være nødvendigt at indarbejde retsakter i en europæisk arrestordre. Det vil kun medføre unødvendige oversættelser. Der er tekniske årsager til ikke at indarbejde retsakter, f.eks. at omfanget af den elektroniske fremsendelse af boksen via Sirene er begrænset til 1024 tegn (ca. 15 linjer i Word pitch 12); hvis dette tal overskrides, er Sirene nødt til at fremsende en del af oplysningerne via en anden, supplerende formular (M-formularen) og udarbejde en "*støtteoversættelse*" med risiko for, at systemet overbelastes i betragtning af, at processen kun har begrænsede ressourcer til sin rådighed.
- Det anbefales, at der kun anvendes én formular til en europæisk arrestordre for én person. Hvis den omhandler flere lovovertrædelser, skal det præciseres (f.eks. ved at angive "overtrædelse 1", "overtrædelse 2", "overtrædelse 3"), hvilket nr. der refererer til hvilken lovovertrædelse (se navnlig boks b)). Bemærk, at SIS-systemet kun giver mulighed for at indlæse én europæisk arrestordre.
- *Accessorisk overgivelse* vil sige overgivelse for en eller flere lovovertrædelser, for hvilke straffen ligger under den minimumsstrafferamme, der er fastsat i rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1. Selve rammeafgørelsen indeholder ikke udtrykkelige bestemmelser om accessorisk overgivelse. Nogle medlemsstater tillader det, mens andre ikke gør det. Inden der udstedes en europæisk arrestordre, bør man være opmærksom på, at denne situation kan gøre arrestordren ugyldig, navnlig i forbindelse med straffuldbyrdelse, hvor arrestordren udstedes i tilknytning til en kumulativ frihedsstraf og dele af lovovertrædelserne ikke er omfattet af strafferammen.
- Hvis det samme land har udstedt flere europæiske arrestordrer for den samme person, skal disse arrestordrer ikke anses som konkurrerende. Imidlertid accepterer nogle retsmyndigheder ikke mere end én europæisk arrestordre for én person fra samme udstedende medlemsstat.

e) Lovovertrædelser

Denne arrestordre vedrører i alt lovovertrædelser.

Beskrivelse af de omstændigheder, under hvilke lovovertrædelserne eller lovovertrædelserne er begået, herunder

tidspunktet (dato og klokkeslæt), stedet og omfanget af den eftersøgte deltagelse i lovovertrædelserne eller lovovertrædelserne **Bemærkning: Af klarhedshensyn: Hvis der er tale om f.eks. tre lovovertrædelser, anvendes tallene 1, 2, 3 i beskrivelsen af lovovertrædelserne, så formularen bliver mere præcis. Brug korte sætninger, men giv en fuldstændig beskrivelse af de faktiske omstændigheder. Vær venligst præcis.**

.....

Lovovertrædelsens eller lovovertrædelsernes karakter og retlige beskrivelse samt den relevante retsforordning/lov:

Bemærkning: Indsæt den retlige beskrivelse af lovovertrædelserne, og angiv hvilke bestemmelser der er overtrådt.

.....

.....

I. Angiv med kryds, om det drejer sig om en eller flere af følgende lovovertrædelser, som i udstedelseslandet straffes med en frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning:

- ☐ deltagelse i en kriminel organisation
- ☐ terrorisme
- ☐ menneskehandel
- ☐ seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ☐ ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ☐ ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- ☐ bestikkelse
- ☐ svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- ☐ hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- ☐ falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- ☐ internetkriminalitet
- ☐ miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- ☐ menneskesmugling
- ☐ forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ☐ ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- ☐ bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- ☐ racisme og fremmedhad
- ☐ organiseret eller væbnet tyveri
- ☐ ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- ☐ bedrageri
- ☐ afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning

- ☐ efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- ☐ forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- ☐ forfalskning af betalingsmidler
- ☐ ulovlig handel med hormonpræparater og andre væksthæmmende stoffer
- ☐ ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- ☐ handel med stjålne motorkøretøjer
- ☐ voldtægt
- ☐ forsætlig brandstiftelse
- ☐ strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- ☐ skibs- eller flykapring
- ☐ sabotage.

II. Detaljeret beskrivelse af den eller de begåede lovovertrædelser, der ikke hører ind under lovovertrædelserne i punkt I: **Bemærkning: Alt, der er beskrevet ovenfor i boks e), skal ikke gentages under II. Ud over den detaljerede beskrivelse er der ikke behov for yderligere oplysninger om national lovgivning.**

Hvis omstændighederne er angivet ovenfor, skal de ikke gentages. Indsæt ingen retsakter, hvis omstændighederne er klart beskrevet ovenfor, brug kun denne boks, hvis der er tale om dobbelt strafbarhed, og omstændighederne skal uddybes ud over, hvad der er angivet ovenfor. En dommer har ikke behov for retsakten for at undersøge dobbelt strafbarhed, men skal blot kende de nøjagtige forhold i sagen, selv om nogle retsmyndigheder kræver kopier af retsakten.

.....

.....

Boks f)
Andre forhold af relevans for sagen

Bemærkning:

Denne boks udfyldes normalt ikke. Anvendes kun, hvis det kan forudses, at der opstår vanskeligheder ved fuldbyrdelsen af arrestordren trods præcisering ved direkte kommunikation mellem de judicielle myndigheder. Her kan der anmodes om midlertidig overgivelse, eller boksen kan anvendes, hvis der forventes en negativ afgørelse, eller der er behov for en bestemt procedureafgørelse (navnlig en erklæring fra den mistænkte). Hvis bestemmelserne i den fuldbyrdende stat gør det muligt, kan der her anmodes om høring via videokonference. Hvis der anmodes om samtykke i henhold til rammeafgørelsens artikel 27, stk. 4, angives det i denne boks.

Forud for domsafsigelsen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- Beskriv andre forhold af relevans for sagen, f.eks. hvis det kriminelle forhold blev begået for længe siden, hvorfor udstedes der så en europæisk arrestordre nu?

Efter domfældelsen (arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en dom/dom in absentia).

- Beskriv andre forhold af relevans for sagen. For eksempel "... ulovligt fravær fra fængsel, fordi lovovertræderen ikke vendte tilbage efter midlertidig løsladelse fra fængslet fra 13. til 19. november 1995 ...".

f) Andre forhold af relevans for sagen (fakultative oplysninger):

(NB: Dette kunne f.eks. være bemærkninger om eksterritorialitet, afbrydelse af forældelsesfrister og andre konsekvenser af lovovertrædelsen). Bemærkning: Det kunne også være bemærkninger om restriktioner vedrørende kontakt til tredjepart efter anholdelsen, angivelse af, at der er risiko for ødelæggelse af bevismateriale eller gentagelse af lovovertrædelsen.

Det er som regel ikke nødvendigt at angive nogen afbrydelse af tidsfrist; men er det længe siden, lovovertrædelsen blev begået, kan dette være nyttigt. Dette kan også være et regelmæssigt fremsat krav i nogle medlemsstater, selv om det ikke er et krav i rammeafgørelsen.

.....
.....

Boks g)
Beslaglæggelse

Bemærkning:

Forud for domsafsigelsen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- Giv en kort beskrivelse af det, der anmodes om (dvs. våben, ID, rejselegitimation osv.).
Hvor der ikke anmodes om denne form for samarbejde, indsættes "finder ikke anvendelse".
- Beskriv for eksempel det våben, der ønskes beslaglagt.
- Der bør gives oplysninger om en separat anmodning om gensidig retshjælp eller indefrysningsskendelse, hvis de er til rådighed.
- Boks g) vedrører ikke "personlige ejendele"; angiv genstande, der kan betragtes som bevismateriale, f.eks. en bærbar computer, personlige dokumenter, mobiltelefoner, for at gøre det muligt at beslaglægge ejendele uden at udstede en anden europæisk arrestordre.
- Udfyldes under hensyntagen til, at der ved beslaglæggelse kan undgås senere retsanmodninger.

Efter domfældelsen (arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en dom/dom in absentia).

- Skriv "finder ikke anvendelse" (medmindre dommen omfatter konfiskation).

g) Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som er påkrævet som bevismateriale:

Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen:

Beskrivelse af genstandene og disses lokalisering (hvis kendt): **Bemærkning: jo mere præcist denne boks udfyldes, jo flere senere retsanmodninger vil sandsynligvis kunne undgås.**

.....
.....
.....

Boks h)

Bemærkning:

Leddene er ændret til bokse, det relevante krydses af. Hvis forfatningen ikke giver mulighed for en livstidsdom, skrives "finder ikke anvendelse".

Forud for domsafsigelsen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- Kryds boksen af, hvis det er relevant.

Efter domfældelsen (arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en dom/dom in absentia).

- Kryds boksen af, hvis det er relevant.

h) Den eller de lovovertrædelser, som ligger til grund for udstedelsen af denne arrestordre, kan straffes med eller har ført til livsvarig fængselsstraf eller en livsvarig sikkerhedsforanstaltning:

- ☐ den udstedende medlemsstats lovgivning åbner mulighed for fornyet prøvelse af den idømte straf - enten på anmodning eller senest efter 20 år - med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller foranstaltning

og/eller

- ☐ den udstedende medlemsstats lovgivning åbner mulighed for anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende medlemsstats nationale lovgivning og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller foranstaltning.

Boks i)
Oplysninger om den udstedende myndighed

Bemærkning:

- Navnet på den judicielle myndigheds repræsentant: I de forskellige sprogudgaver indsættes en henvisning til "indehaveren" af den judicielle myndighed
- Indsæt adressen på den udstedende myndighed
- Indsæt telefon- og faxnummer samt e-postadresse på den udstedende myndighed
- Navn og adresse mv. til brug for den praktiske tilrettelæggelse: Hvis muligt, angiv navn og adresse mv. på en embedsmand fra retsvæsenet, der har kendskab til et fremmedsprog (engelsk/fransk).

i) Den judicielle myndighed, der har udstedt arrestordren:
Officiel betegnelse:

Navnet på den judicielle myndigheds repræsentant:

Funktion (titel/stilling):

Sagsnummer:

Adresse:

Tlf. nr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

Telefaxnr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

E-post:

Navn og adresse mv. på den person, der skal kontaktes med henblik på den praktiske tilrettelæggelse af overgivelsen:

Den centrale myndigheds kontaktoplysninger

Bemærkning:

Udfyld alle kontaktoplysninger omhyggeligt, hvis det er relevant.

Såfremt der er udpeget en central myndighed til varetagelse af fremsendelsen og den administrative modtagelse af europæiske arrestordrer:

Navnet på den centrale myndighed:

.....

Kontaktperson, hvis en sådan findes (titel/stilling og navn):

.....

Adresse:

.....

Tlf. nr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

Telefaxnr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

E-post:

Den udstedende judicielle myndigheds underskrift og oplysninger om myndigheden

Bemærkning:

- Det kan være den judicielle myndighed eller f.eks. en justitssekretær, der skriver under på rettens vegne.
- Bemærk, at det land, anmodningen rettes til, eventuelt vil kræve den udstedende myndigheds segl.

Den udstedende judicielle myndigheds og/eller dennes repræsentants underskrift:

.....

Navn:

Funktion (titel/stilling):

Dato:

Officielt stempel (hvis et sådant findes) ***Bemærkning: det drejer sig om det officielle stempel, der anvendes af den udstedende myndighed i henhold til national lovgivning. Anvendes altid, hvis det findes.***

BILAG IV

DE SPROG, MEDLEMSSTATERNE ACCEPTERER, NÅR DE MODTAGER EN EUROPÆISK ARRESTORDRE

Medlemsstaterne har i henhold til rammeafgørelsens artikel 8, stk. 2, meddelt følgende om, hvilke sprog de accepterer ved modtagelse af en europæisk arrestordre:

Østrig:	Tysk eller et andet sprog efter gensidighedsprincippet (accepterer at modtage den europæiske arrestordre på det officielle sprog i medlemsstater, der også accepterer at modtage en europæisk arrestordre, der er udstedt af de østrigske myndigheder på tysk).
Belgien :	Fransk, nederlandsk, tysk.
Bulgarien:	Bulgarsk.
Cypern:	Græsk, tyrkisk, engelsk.
Den Tjekkiske Republik:	Tjekkisk; Den Tjekkiske Republik accepterer en europæisk arrestordre fra Den Slovakiske Republik, der er udfærdiget på slovakisk eller ledsaget af en oversættelse til slovakisk, og de accepterer en europæisk arrestordre fra Østrig på tysk.
Danmark :	Dansk, engelsk, svensk.
Estland:	Estisk eller engelsk.
Finland:	Finsk, svensk, engelsk.
Frankrig:	Fransk.
Tyskland:	Tyskland anvender gensidighedsprincippet (accepterer at modtage den europæiske arrestordre på det officielle sprog i medlemsstater, der også accepterer at modtage en europæisk arrestordre, der er udstedt af de tyske myndigheder på tysk).
Grækenland:	Græsk.
Ungarn:	Ungarsk eller en oversættelse af arrestordren til ungarsk. Fra medlemsstater, der ikke udelukkende accepterer den europæiske arrestordre på deres eget sprog eller på et af deres officielle sprog, accepterer Ungarn arrestordren på engelsk, fransk eller tysk eller ledsaget af en oversættelse til et af de nævnte sprog.

Irland:	Irsk eller engelsk eller et sprog, som Justitsministeriet eventuelt fastsætter, eller den europæiske arrestordre med oversættelse til irsk eller engelsk.
Italien :	Italiensk.
Letland:	Lettisk, engelsk.
Litauen:	Litauisk, engelsk.
Luxembourg:	Fransk, tysk, engelsk.
Malta:	Maltesisk, engelsk.
Nederlandene:	Nederlandsk, engelsk eller ethvert andet officielt EU-sprog, forudsat at der samtidig forelægges en engelsk oversættelse.
Polen:	Polsk.
Portugal:	Portugisisk.
Rumænien:	Rumænsk, fransk og engelsk.
Slovakiet:	Slovakisk eller, på grundlag af forudgående bilaterale aftaler, tysk fra Østrig, tjekkisk fra Den Tjekkiske Republik, polsk fra Polen.
Slovenien:	Slovensk og engelsk.
Spanien:	Spansk. Når der udstedes en europæisk arrestordre via en SIS-indberetning, sørger den fuldbyrdende judicielle myndighed for oversættelse, hvis arrestordren ikke er på spansk.
Sverige:	Svensk, dansk, norsk, engelsk eller en oversættelse til et af disse sprog.
Det Forenede Kongerige:	Engelsk eller oversættelse af den europæiske arrestordre til engelsk.

BILAG V

TIDSFRISTER FOR MODTAGELSE AF DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE EFTER ANHOLDELSE AF DEN EFTERSØGTE PERSON

Østrig	40 dage.
Belgien	10 dage.
Bulgarien	24 timer.
Cypern	3 dage, forudsat at den europæiske arrestordre er udstedt inden anholdelsen af den eftersøgte.
Den Tjekkiske Republik	40 dage.
Danmark	Så hurtigt som muligt (ifølge dansk lovgivning om administrative afgørelser skal en udlevering gennemføres så hurtigt som muligt, eller så vidt muligt inden 10 dage, efter at personen er anholdt eller har accepteret at blive udleveret).
Estland	3 arbejdsdage.
Finland	Snarest muligt eller efter anmodning inden for en tidsfrist, som fastsættes af den finske kompetente fuldbyrdende myndighed; finsk lovgivning kræver dog ikke obligatorisk forelæggelse af en europæisk arrestordre, når anmodningen herom er indeholdt i en SIS-indberetning.
Frankrig	6 arbejdsdage.
Tyskland	40 dage.
Grækenland	15 dage, kan forlænges til 30 dage.
Ungarn	40 dage.
Irland	Den eftersøgte anholdes, når den europæiske arrestordre er modtaget og påtegnet af High Court. Når Irland bliver omfattet af SIS, vil en tidsfrist på 7 dage finde anvendelse.
Italien	10 dage.
Letland	48 timer.
Litauen	48 timer efter anholdelsen af den pågældende person.

Luxembourg	6 arbejdsdage.
Malta	Hvis der foreligger en SIS-indberetning, betragtes dette som en europæisk arrestordre, og retten kan fastsætte en tidsfrist for modtagelse af den europæiske arrestordre. I andre tilfælde kan der foretages en anholdelse på grundlag af en foreløbig arrestordre, og der gælder en tidsfrist på 48 timer for modtagelsen af arrestordren. Midlertidige anholdelser foretages kun i undtagelsestilfælde
Nederlandene	Over for medlemsstater, der deltager i SIS: senest på den 23. dag efter anholdelsen, når denne foretages på grundlag af en SIS-indberetning. Over for medlemsstater, der ikke deltager i SIS, skal den europæiske arrestordre modtages snarest muligt.
Polen	48 timer.
Portugal	Efter den pågældende domstols skøn, normalt 10 dage.
Rumænien	48 timer efter den pågældendes anholdelse med deltagelse af den offentlige anklager, den anholdtes advokat og om nødvendigt en tolk i henhold til den rumænske strafferetsplejelov.
Slovakiet	18 dage efter den pågældendes persons anholdelse for modtagelse af den originale europæiske arrestordre og det originale dokument med oversættelsen af arrestordren til slovakisk. Hvis de nævnte dokumenter ikke er modtaget inden 18 dage, kan anklageren anmode dommeren at løslade den pågældende, hvis det er relevant; hvis dokumenterne ikke er modtaget inden 40 dage, skal den pågældende løslades.
Slovenien	10 dage.
Spanien	Spansk lovgivning indeholder ikke nogen frist for modtagelse af den originale europæiske arrestordre. De fuldbyrdende judicielle myndigheder beder dog om at modtage den europæiske arrestordre snarest muligt og under alle omstændigheder senest 10 dage efter den pågældendes anholdelse.
Sverige	Snarest muligt (nogle få dage, anklageren træffer afgørelse herom).
Det Forenede Kongerige	48 timer efter en midlertidig anholdelse; midlertidig anholdelse anvendes dog kun undtagelsesvis; den europæiske arrestordre skal forelægges efter anmodning, ellers skal den pågældende person løslades.

BILAG VI

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

16. juni 2005

(Politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager – artikel 34 EU og 35 EU – rammeafgørelse 2001/220/RIA – ofres stilling i forbindelse med straffesager – beskyttelse af sårbare personer – afhøring af mindreårige som vidner – en rammeafgørelses retsvirkninger)

I sag C-105/03,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU, indgivet af forundersøgelsesdommeren ved Tribunale di Firenze (Italien) ved afgørelse af 3. februar 2003, indgået til Domstolen den 5. marts 2003, i straffesagen mod:

Maria Pupino har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta og A. Borg Barthet samt dommerne N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) P.Kūris, E. Juhász, G. Arestis og M. Ilešič,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. oktober 2004, efter at der er afgivet skriftlige indlæg af:

- Maria Pupino ved avvocati M. Guagliani og D. Tanzarella
- den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili
- den græske regering ved A. Samoni-Rantou og K. Boskovits, som befuldmægtigede
- den franske regering ved R. Abraham, G. de Bergues og C. Isidoro, som befuldmægtigede
- den nederlandske regering ved H.G. Sevenster og C. Wissels, som befuldmægtigede
- den portugisiske regering ved L. Fernandes, som befuldmægtiget
- den svenske regering ved A. Kruse og K. Wistrand, som befuldmægtigede
- Det Forenede Kongeriges regering ved R. Caudwell og E. O'Neill, som befuldmægtigede, bistået af barrister M. Hoskins
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Condou-Durande og L. Visaggio, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. november 2004, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, 3 og 8 i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager (EFT L 82, s. 1, herefter "rammeafgørelsen").
- 2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en straffesag mod Maria Pupino, der er børnehaveklasselærer og sigtet for at have tilføjet elever, der på tidspunktet for de faktiske omstændigheder var under fem år, skader.

Retsforskrifter

Traktaten om Den Europæiske Union

- 3 Det bestemmes i artikel 34, stk. 2, EU – som affattet ved Amsterdam-traktaten – der er indeholdt i afsnit VI med overskriften "Bestemmelser om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager", at:

"Rådet træffer foranstaltninger og fremmer samarbejde under anvendelse af den passende form og fremgangsmåde, der er fastsat i dette traktatafsnit, med henblik på at bidrage til opfyldelse af Unionens målsætninger. Rådet kan med henblik herpå på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen med enstemmighed:

...

- b) vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser; rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. De indebærer ikke umiddelbar anvendelighed

..."

- 4 Artikel 35 EU bestemmer:

"1. De Europæiske Fællesskabers Domstol har på de betingelser, der er fastsat i denne artikel, kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål om gyldigheden og fortolkningen af rammeafgørelser og andre afgørelser, om fortolkningen af konventioner, der er udarbejdet i henhold til dette traktatafsnit, og om gyldigheden og fortolkningen af gennemførelsesforanstaltningerne hertil.

2. I en erklæring fremsat i forbindelse med undertegnelsen af Amsterdam-traktaten eller på ethvert senere tidspunkt vil en medlemsstat kunne godkende, at Domstolen får kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse som anført i stk. 1.

3. En medlemsstat, der fremsætter en erklæring i henhold til stk. 2, anfører, at enten
- a) kan en ret i denne medlemsstat, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, anmode Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende et spørgsmål, der rejses under en retssag ved denne ret, og som angår gyldigheden eller fortolkningen af en retsakt som nævnt i stk. 1, når den pågældende ret skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom, eller
- b) kan en ret i denne medlemsstat anmode Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende et spørgsmål, der rejses under en retssag ved denne ret, og som angår gyldigheden eller fortolkningen af en retsakt som nævnt i stk. 1, når den pågældende ret skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom.

..."

- 5 Det fremgår af meddelelsen om Amsterdam-traktatens ikrafttrædelsesdato, offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 1. maj 1999 (EFT L 114, s. 56), at Den Italienske Republik har fremsat en erklæring i henhold til artikel 35, stk. 2, EU, hvorved den godkendte Domstolens kompetence til at træffe afgørelse i henhold til bestemmelserne i artikel 35, stk. 3, litra b), EU.

Rammeafgørelsen

- 6 Rammeafgørelsens artikel 2 med overskriften "Respekt og anerkendelse" bestemmer:

"1. Hver medlemsstat sikrer, at ofre har en reel og passende rolle i dens strafferetssystem. Hver medlemsstat gør fortsat sit yderste for at sikre, at ofre behandles med behørig respekt for deres personlige værdighed under processen, og anerkender ofrenes legitime rettigheder og interesser navnlig i forbindelse med straffesager.

2. Hver medlemsstat sikrer, at særlig sårbare ofre kan få særbehandling, der er bedst muligt afpasset efter deres situation."

- 7 Rammeafgørelsens artikel 3 med overskriften "Ret til at blive hørt og tilvejebringe beviser" bestemmer:

"Hver medlemsstat sikrer ofres mulighed for at blive hørt under processen og for at tilvejebringe beviser.

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at myndighederne kun afhører ofre i det omfang, der er nødvendigt for straffesagen."

- 8 Rammeafgørelsens artikel 8 med overskriften "Ret til beskyttelse" bestemmer i stk. 4:

"Hver medlemsstat sikrer, at ofre, der har brug for beskyttelse mod følgerne af at afgive vidneforklaring i et offentligt retsmøde, efter en retskendelse kan vidne under forhold, der opfylder denne målsætning, på en hvilken som helst hensigtsmæssig måde, som er i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats grundlæggende retsprincipper."

- 9 I overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 17 vedtager hver medlemsstat de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme denne rammeafgørelse, "inden den 22. marts 2002" for så vidt angår de ovennævnte bestemmelser.

De nationale bestemmelser

- 10 Artikel 392 i den italienske Codice di procedura penale (strafferetsplejelov, herefter "CPP"), der hører under femte bog med overskriften "Forundersøgelser og forberedende retsmøde", bestemmer:

"1. Under forundersøgelsen kan anklagemyndigheden og den sigtede anmode om, at dommeren træffer bestemmelse om forud for domsforhandlingen:

- a) at optage vidnebevis, såfremt der er begrundet formodning for, at vidnet ikke vil kunne afhøres under domsforhandlingen som følge af sygdom eller andre alvorlige omstændigheder, som bevirker, at vidnet er forhindret

- b) at optage vidnebevis, såfremt der ud fra konkrete og specifikke omstændigheder er en begrundet formodning for, at vidnet risikerer at blive udsat for vold, trusler, tilbud eller løfte om penge eller andre fordele, med henblik på at forhindre, at vidnet afgiver forklaring eller afgiver falsk forklaring.

...

1a. I sager vedrørende de overtrædelser, der er nævnt i straffelovens artikel 600a, 600b, 600d, 609a, 609b, 609c, 609d og 609e [vedrørende seksualforbrydelser eller forbrydelser med seksuel baggrund], kan anklagemyndigheden eller den sigtede anmode om, at der før domsforhandlingen optages vidnebevis af personer, der er under 16 år, også i andre situationer end dem, der er omhandlet i stk. 1.

..."

- 11 CPP's artikel 398, stk. 5a, har følgende ordlyd:

"I forbindelse med undersøgelse af sager vedrørende de overtrædelser, der er nævnt i straffelovens artikel 600a, 600b, 600d, 609a, 609b, 609c, 609d og 609e, kan retten, såfremt det er mindreårige under 16 år, der skal afhøres, ved kendelse træffe bestemmelse om [...] sted, tidspunkt og særlige former for bevisførelse, såfremt hensynet til den mindreårige gør det nødvendigt og hensigtsmæssigt. Afhøringen kan i dette øjemed ske et andet sted end for retten, eventuelt hos specialiserede støtteorganer eller, såfremt disse ikke findes, i den mindreåriges hjem. Vidneforklaringerne skal i deres helhed dokumenteres ved hjælp af fonografiske eller audiovisuelle optagelser. Er optagelsesapparater eller teknisk personale ikke til rådighed, kan retten anordne sagkyndig bistand eller teknisk rådgivning. Afhøringen skal desuden sammenfattes i et protokollat. Et udskrift af optagelserne sker kun på parternes anmodning."

De faktiske omstændigheder og det præjudicielle spørgsmål

- 12 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at Maria Pupino i forbindelse med den straffesag, der er indledt mod hende, for det første er anklaget for i løbet af januar og februar 2001 at have gjort sig skyldig i flere strafbare handlinger i form af "misbrug af disciplinærmidler" i henhold til den italienske straffelovs artikel 571, fordi hun i forhold til en række af sine elever, der på tidspunktet for de faktiske omstændigheder var under fem år, bl.a. regelmæssigt slog dem, truede med at give dem beroligende midler, at give dem plaster for munden og straffede dem ved at forhindre dem i at gå på toilettet. For det andet er hun anklaget for i februar 2001 at have gjort sig skyldig i "grov legemsbeskadigelse", jf. straffelovens artikel 582, 585 og 576, sammenholdt med samme lovs artikel 61, stk. 2 og 11, idet hun slog en af sine elever og derved tilføjede denne en bule i panden. Proceduren, der er indledt ved Tribunale di Firenze, befinder sig på forundersøgellesstadiet.

- 13 Den forelæggende ret har i denne forbindelse anført, at en straffesag i italiensk ret omfatter to forskellige faser. I den første fase, nemlig forundersøgelsesfasen, skal anklagemyndigheden forestå efterforskningen og under tilsyn af forundersøgelsesdommeren tilvejebringe bevismidlerne, på grundlag af hvilke den tager stilling til, om den vil opgive påtale eller rejse tiltale. I sidstnævnte tilfælde træffes den endelige afgørelse om, hvorvidt der skal rejses tiltale, eller om den sigtede skal frikendes, af forundersøgelsesdommeren efter et retsmøde afholdt med dette formål.
- 14 Den eventuelle beslutning om at rejse tiltale mod den sigtede indleder sagens anden fase, den såkaldte forhandlingsfase, hvor forundersøgelsesdommeren ikke deltager. Den egentlige straffesag begynder med denne fase. Det er først i denne fase, at bevisførelsen generelt kan ske på parternes initiativ og på et kontradiktorisk grundlag. Den forelæggende ret har anført, at det er under forhandlingerne i sagen, at de beviser, som parterne har tilvejebragt, kan fremlægges som beviser i ordets tekniske forstand. Under disse omstændigheder skal de beviser, som anklagemyndigheden har tilvejebragt under forundersøgelsesfasen med henblik på en bedømmelse af, hvorvidt der skal indledes en straffesag eller ske påtaleopgivelse, fremlægges under domsforhandlingen i den egentlige straffesag, for at de fuldt ud kan betragtes som beviser.
- 15 Den nævnte ret har understreget, at der imidlertid er undtagelser til denne regel, som er fastsat i CCP's artikel 392, der giver mulighed for efter forundersøgelsesdommerens afgørelse og under iagttagelse af kontradiktionsprincippet at foretage en isoleret bevisoptagelse forud for domsforhandlingen. De således tilvejebragte beviser har samme bevisværdi som de beviser, der er tilvejebragt under den anden fase af sagen. Ved CPP's artikel 392, stk. 1a, er der indført en mulighed for at anvende isoleret bevisoptagelse, når det drejer sig om afhøring vidner, der har været ofre for visse forbrydelser, der er udtømmende opregnet (seksualforbrydelser eller forbrydelser med seksuel baggrund), og når vidnerne er under 16 år, også i andre situationer end dem, der er omhandlet i stk. 1. CCP's artikel 398, stk. 5a, giver desuden samme dommer mulighed for at træffe bestemmelse om bevisoptagelse i undersøgelser vedrørende de strafbare handlinger, der er omhandlet i CCP's artikel 392, stk. 1a, efter særlige regler, der giver mulighed for at beskytte den berørte mindreårige. Ifølge den forelæggende ret er formålet med disse supplerende undtagelser dels at beskytte vidnets værdighed, blufærdighed og person, når offeret er en mindreårig, dels at varetage hensynet til bevisets troværdighed.

- 16 I hovedsagen har anklagemyndigheden i august 2001 fremsat begæring om, at forundersøgelsesdommeren optager vidneforklaring af otte børn, som er vidner og ofre for de strafbare handlinger, som Maria Pupino er sigtet for, ved isoleret bevisoptagelse forud for domsforhandlingen på grundlag af CCP's artikel 392, stk. 1a, med den begrundelse, at bevisoptagelsen ikke kan udskydes til domsforhandlingen som følge af vidnernes meget unge alder og den deraf følgende uundgåelige ændring med hensyn til deres psykologiske situation og en eventuel psykologisk fortrængningsproces. Anklagemyndigheden har endvidere fremsat begæring om, at disse beviser tilvejebringes efter de særlige regler i CCP's artikel 398, stk. 5a, hvorefter retsmødet finder sted i et specialiseret organ og under former, der beskytter de pågældende mindreåriges værdighed, privatliv og sjælefred, eventuelt også med bistand af en sagkyndig i børnepsykologi som følge af forbrydelsernes delikate og alvorlige karakter samt de problemer, der er forbundet med ofrenes unge alder. Maria Pupino har modsat sig denne begæring, idet hun har gjort gældende, at den ikke er omfattet af nogen af de tilfælde, der er omhandlet i CCP's artikel 392, stk. 1 og 1a.
- 17 Ifølge den forelæggende ret bør anklagemyndighedens begæring forkastes i henhold til de omhandlede nationale bestemmelser, for så vidt som de ikke foreskriver anvendelse af isoleret bevisoptagelse forud for domsforhandlingen eller anvendelse af særlige regler for bevisførelse, med hensyn til de forhold, som Maria Pupino anklages for, selv om der ikke er noget til hinder for, at disse bestemmelser også kan omfatte andre tilfælde end dem, der er omhandlet i CCP's artikel 392, stk. 1, hvor ofret er en mindreårig. Mange af de forbrydelser, der er udelukket fra anvendelsesområdet for CCP's artikel 392, stk. 1, kunne i det konkrete tilfælde let vise sig at være alvorligere for offeret end de tilfælde, der er omhandlet i denne bestemmelse. Dette er tilfældet i hovedsagen, hvor Maria Pupino ifølge anklagemyndigheden har mishandlet en række børn under fem år, idet børnene på grund af hende har fået psykologiske traumer.

- 18 Forundersøgelsesdommeren ved Tribunale di Firenze, der med henvisning til, at "uanset om fællesskabsretlige bestemmelser har direkte virkning", skal den nationale ret "fortolke de nationale bestemmelser i lyset af ordlyden af og formålet med de fællesskabsretlige bestemmelser", har rejst tvivl om, hvorvidt CPP's artikel 392, stk. 1a, og artikel 398, stk. 5a, er forenelige med rammeafgørelsens artikel 2, 3 og 8, idet CCP's bestemmelser begrænser forundersøgelsesdommerens mulighed for henholdsvis at foretage en anticiperet bevisførelse og at anvende særlige metoder for tilvejebringelse af beviser til kun at angå seksualforbrydelser eller forbrydelser med seksuel baggrund, hvorfor den har besluttet at udsætte sagen og forelægge den for Domstolen med henblik på en præjudiciel afgørelse vedrørende rækkevidden af rammeafgørelsens artikel 2, 3 og 8.

Om Domstolens kompetence

- 19 I medfør af artikel 46, litra b), EU finder bestemmelserne i EF-traktaten, EKSF-traktaten og Euratom-traktaten om Domstolens kompetence samt udøvelsen af denne kompetence, herunder artikel 234 EF, anvendelse på bestemmelserne i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union på de betingelser, der er fastsat i artikel 35 EU. Det følger heraf, at den i artikel 234 EF fastsatte ordning kan finde anvendelse på Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU på de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse.
- 20 Som anført i denne doms præmis 5, har Den Italienske Republik fremsat en erklæring med virkning fra den 1. maj 1999, som er Amsterdam-traktatens ikrafttrædelsesdato, hvori den godkendte Domstolens kompetence til at træffe afgørelse om gyldigheden og fortolkningen af de retsakter, der er omhandlet i artikel 35 EU i henhold til denne artikels stk. 3, litra b).
- 21 Med hensyn til de retsakter, der er omhandlet i artikel 35, stk. 1, EU, bestemmes det i artiklens stk. 3, litra b), med de samme ord som i artikel 234, stk. 1 og 2, EF, at "en ret" i en medlemsstat kan "anmode Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse" vedrørende et spørgsmål, der rejses under en retssag ved denne ret, og som angår "gyldigheden eller fortolkningen" af sådanne retsakter, "når den pågældende ret skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom".

- 22 Det er for det første ubestridt, at forundersøgelsesdommeren, der handler inden for rammerne af en straffesag som den, der er indledt i hovedsagen, udøver en dømmende funktion, således at han skal betragtes som "en ret i en medlemsstat" i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 35 EU (jf. i denne retning vedrørende artikel 234 EF, dom af 23.2.1995, forenede sager C-54/94 og C-74/94, Cacchiarelli og Stanghellini, Sml. I, s. 391, og af 12.9.1996, forenede sager C-74/95 og C-129/95, X, Sml. I, s. 6609), og for det andet, at rammeafgørelsen, der er baseret på artikel 31 EU og artikel 34 EU, henhører under de retsakter, der er omhandlet i artikel 35, stk. 1, EU, med hensyn til hvilke Domstolen kan træffe præjudiciel afgørelse.
- 23 Selv om Domstolen således har kompetence til at besvare det forelagte præjudicielle spørgsmål, har den franske og den italienske regering imidlertid nedlagt påstand om afvisning af den forelagte anmodning, med henvisning til, at Domstolens besvarelse ikke vil være brugbar med henblik på afgørelsen af tvisten i hovedsagen.
- 24 Den franske regering har anført, at den forelæggende ret forsøger at anvende visse bestemmelser i rammeafgørelsen frem for de nationale bestemmelser, selv om det fremgår af ordlyden af artikel 34, stk. 2, litra b), EU, at rammeafgørelser ikke kan indebære en sådan umiddelbar anvendelighed. Ifølge nævnte regering er det desuden efter den forelæggende rets opfattelse umuligt at fortolke de nationale bestemmelser i overensstemmelse med rammeafgørelsen. Ifølge Domstolens retspraksis kan princippet om en overensstemmende fortolkning ikke føre til en fortolkning contra legem eller til en forringelse af en borgers stilling i forbindelse med en straffesag alene på grundlag af en rammeafgørelse, hvilket imidlertid ville være tilfældet i hovedsagen.
- 25 Den italienske regering har principalt gjort gældende, at rammeafgørelsen og fællesskabsdirektivet udgør retskilder, som er grundlæggende forskellige, og at rammeafgørelsen derfor ikke skaber en forpligtelse for den nationale ret til at foretage en overensstemmende fortolkning af national ret, således som Domstolen har fastslået i sin retspraksis vedrørende fællesskabsdirektiver.

- 26 Uden udtrykkeligt at rejse tvivl om, hvorvidt den præjudicielle anmodning kan antages til realitetsbehandling, er den svenske regering og Det Forenede Kongeriges regering af samme opfattelse som den italienske regering, idet de bl.a. har fremhævet, at medlemsstaternes samarbejde inden for rammerne af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union er af mellemstatslig karakter.
- 27 Endelig har den nederlandske regering lagt vægt på de begrænsninger, der gælder for forpligtelsen til at foretage en overensstemmende fortolkning. Den har rejst tvivl om, hvorvidt denne forpligtelse – såfremt det antages, at den finder anvendelse på rammeafgørelser – kan anvendes i hovedsagen netop som følge af begrænsningerne.
- 28 Det bemærkes, som fremhævet i denne doms præmis 19, at den i artikel 234 EF fastsatte ordning kan finde anvendelse på artikel 35 EU med forbehold af de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse.
- 29 Ligesom hvad der gælder i henhold til artikel 234 EF, er en præjudiciel forelæggelse for Domstolen i henhold til artikel 35 EU betinget af, at den nationale ret "skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom", hvorfor Domstolens retspraksis vedrørende formaliteten med hensyn til præjudicielle spørgsmål, forelagt i henhold til artikel 234 EF, i princippet kan overføres på anmodninger om præjudicielle afgørelser, der er forelagt Domstolen i medfør af artikel 35 EU.
- 30 Det følger heraf, at den formodning om relevans, som er knyttet til spørgsmål, der forelægges af nationale domstole til præjudiciel afgørelse, kun kan afvises i helt særlige tilfælde, når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af de EU-retlige bestemmelser i spørgsmålene savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller når problemet er af hypotetisk karakter, eller Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en saglig korrekt besvarelse af de forelagte spørgsmål. Bortset fra sådanne tilfælde er Domstolen principielt forpligtet til at træffe afgørelse om præjudicielle spørgsmål, der vedrører fortolkningen af de retsakter, der er omhandlet i artikel 35, stk. 1, EU (jf. vedrørende artikel 234 EF bl.a. dom af 7.9.1999, sag C-355/97, Beck og Bergdorf, Sml. I, s. 4977, præmis 22, og af 7.6.2005, sag C-17/03, VEMW m.fl., Sml. I, s. 4983, præmis 34).

- 31 Henset til de argumenter, som den italienske, den franske, den nederlandske, den svenske samt Det Forenede Kongeriges regering har fremført, skal det undersøges – som anført af den nationale ret, af den græske, den franske og den portugisiske regering samt af Kommissionen – om den forpligtelse, som påhviler de nationale myndigheder til i videst mulig omfang at fortolke deres nationale bestemmelser i lyset af ordlyden af og formålet med fællesskabsdirektiverne, gælder med de samme virkninger og begrænsninger, når den pågældende retsakt er en rammeafgørelse truffet på grundlag af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.
- 32 I bekræftende fald skal det efterprøves, om det er åbenbart – som anført af den italienske, den franske, den svenske og Det Forenede Kongeriges regering – at en besvarelse af det præjudicielle spørgsmål ikke kan have nogen konkret indvirkning på afgørelsen af tvisten i hovedsagen som følge af de begrænsninger, der er forbundet med forpligtelsen til at foretage en overensstemmende fortolkning.
- 33 For det første bemærkes, at ordlyden af artikel 34, stk. 2, litra b), EU er stærkt inspireret af ordlyden af artikel 249, stk. 3, EF. Ved artikel 34, stk. 2, litra b), EU gives rammeafgørelser en bindende karakter i den forstand, at disse "binder" medlemsstaterne med hensyn til "det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen".
- 34 Rammeafgørelsernes bindende karakter er formuleret på samme måde som i artikel 249, stk. 3, EF og indebærer en forpligtelse for de nationale myndigheder og navnlig for de nationale domstole til at anlægge en overensstemmende fortolkning af national ret.
- 35 Den omstændighed, at Domstolens kompetence i medfør af artikel 35 EU er mindre omfattende inden for rammerne af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union end i henhold til EF-traktaten, og den omstændighed, at der ikke findes et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som skal sikre lovligheden af institutionernes retsakter inden for rammerne af nævnte afsnit VI, er ikke til hinder for denne slutning.

- 36 Uanset den grad af integration, der tilsigtes med Amsterdam-traktaten, i processen hen imod en stadig snævrere union mellem de europæiske folk, i henhold til artikel 1, stk. 2, EU, er det nemlig fuldt ud forståeligt, at ophavsmændene til traktaten om Den Europæiske Union har fundet det hensigtsmæssigt inden for rammerne af denne traktats afsnit VI at foreskrive retsmidler med virkninger, der svarer til dem, der er foreskrevet i EF-traktaten, med henblik på effektivt at bidrage til virkeliggørelsen af Unionens mål.
- 37 Betydningen af Domstolens kompetence til at træffe præjudicielle afgørelser i henhold til artikel 35 EU bekræftes af den omstændighed, at en medlemsstat i henhold til nævnte artikels stk. 4 kan, uanset om den har fremsat en erklæring i henhold til stk. 2, indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser til Domstolen i sager som omhandlet i samme bestemmelses stk. 1.
- 38 Denne kompetence ville i det væsentlige miste sin effektive virkning, såfremt borgerne ikke var berettigede til at påberåbe sig rammeafgørelser med henblik på at opnå en overensstemmende fortolkning af national ret ved medlemsstaternes domstole.
- 39 Til støtte herfor har den italienske og Det Forenede Kongeriges regering gjort gældende, at traktaten om Den Europæiske Union – i modsætning til EF-traktaten – ikke indeholder en forpligtelse, der svarer til den, der er fastsat i artikel 10 EF, som Domstolen delvis har støttet sin retspraksis på som begrundelse for forpligtelsen til at fortolke national ret i overensstemmelse med fællesskabsretten.
- 40 Dette argument må forkastes.
- 41 Artikel 1, stk. 2 og 3, i traktaten om Den Europæiske Union bestemmer, at denne traktat udgør en ny fase i processen hen imod en stadig snævrere union mellem de europæiske folk, og at Unionen, hvis grundlag er De Europæiske Fællesskaber samt den politik og det samarbejde, som indføres ved nævnte traktat, har til opgave på en sammenhængende og solidarisk måde at tilrettelægge forbindelserne mellem medlemsstaterne og mellem deres folk.

- 42 Det ville være vanskeligt for Unionen effektivt at varetage dens opgave, såfremt princippet om loyalt samarbejde, der bl.a. indebærer, at medlemsstaterne træffer alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af deres forpligtelser i henhold til EU-retten, ikke tillige gjaldt i forbindelse med politisamarbejdet og det retlige samarbejde i kriminalsager, som i øvrigt helt og holdent bygger på samarbejdet mellem medlemsstaterne og institutionerne, således som generaladvokaten med rette har anført i punkt 26 i forslaget til afgørelse.
- 43 På grundlag af ovennævnte betragtninger må det fastslås, at princippet om en overensstemmende fortolkning gælder i forhold til rammeafgørelser, der er vedtaget inden for rammerne af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union. Den forelæggende ret er ved anvendelsen af national ret forpligtet til i videst muligt omfang at fortolke denne ret i lyset af rammeafgørelsens ordlyd og formål med henblik på at nå det med rammeafgørelsen tilsigtede resultat og således handle i overensstemmelse med artikel 34, stk. 2, litra b), EU.
- 44 Det bemærkes imidlertid, at den nationale rets forpligtelse til at henvise til indholdet af en rammeafgørelse, når den fortolker de relevante nationale retsregler, begrænses af generelle retsprincipper, herunder retssikkerhedsprincippet og forbuddet mod tilbagevirkende kraft.
- 45 Disse principper er bl.a. til hinder for, at den nævnte forpligtelse på grundlag af en rammeafgørelse og uafhængigt af en lov vedtaget af en medlemsstat til gennemførelse heraf fører til, at strafansvaret for dem, der overtræder rammeafgørelsens bestemmelser, fastlægges eller skærpes (jf. vedrørende fællesskabsdirektiver bl.a. dom af 12.12.1996, forenede sager C-74/95 og C-129/95, X, Sml. I, s. 6609, præmis 24, og dom af 3.5.2005, forenede sager C-387/02, C-391/02 og C-403/02, Sml. I, s. 3565, præmis 74).
- 46 Det bemærkes imidlertid, at de bestemmelser, der er genstand for den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse, ikke vedrører rækkevidden af den berørtes strafansvar, men procedureforløbet og reglerne for bevisoptagelse.

- 47 Den nationale rets forpligtelse til at henvise til indholdet af en rammeafgørelse i forbindelse med fortolkningen af de relevante bestemmelser i national ret ophører, når sidstnævnte ikke kan anvendes således, at den fører til et resultat, der er foreneligt med det resultat, der tilsigtes med rammeafgørelsen. Princippet om en overensstemmende fortolkning kan med andre ord ikke tjene som grundlag for en fortolkning *contra legem* af national ret. Dette princip forudsætter ikke desto mindre, at den nationale ret i givet fald tager hensyn til de nationale bestemmelser som helhed med henblik på at vurdere, hvorvidt de kan anvendes således, at de ikke fører til et resultat, der er i strid med det resultat, der tilsigtes med rammeafgørelsen.
- 48 Som generaladvokaten har anført i punkt 40 i forslaget til afgørelse, er det ikke åbenbart, at de nationale bestemmelser i hovedsagen ikke kan fortolkes i overensstemmelse med rammeafgørelsen. Det tilkommer den nationale ret at efterprøve, om der i nævnte sag kan anlægges en overensstemmende fortolkning af de nationale bestemmelser.
- 49 Med dette forbehold skal det præjudicielle spørgsmål besvares.

Om det præjudicielle spørgsmål

- 50 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelsens artikel 2 og 3 samt artikel 8, stk. 4, skal fortolkes således, at en national ret skal have mulighed for at tillade mindreårige børn, der – som i hovedsagen – påstår, at de har været ofre for mishandling, at afgive deres vidneforklaring efter regler, der gør det muligt at sikre et passende beskyttelsesniveau uden for det offentlige retsmøde og inden dette afholdes.
- 51 I overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 3 sikrer hver medlemsstat ofres mulighed for at blive hørt under processen og for at tilvejebringe beviser, og træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at myndighederne kun afhører ofre i det omfang, der er nødvendigt for straffesagen.

- 52 Rammeafgørelsens artikel 2 og artikel 8, stk. 4, forpligter enhver medlemsstat til at sikre bl.a., at ofre behandles med behørig respekt for deres personlige værdighed under processen, at påse, at særligt sårbare ofre kan få særbehandling, der er bedst muligt afpasset efter deres situation, og at sikre, at ofre – navnlig de mest sårbare – der har brug for beskyttelse mod følgerne af at afgive vidneforklaring i et offentligt retsmøde, efter en retskendelse kan vidne under forhold, der opfylder denne målsætning, på en hvilken som helst hensigtsmæssig måde, som er i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats grundlæggende retsprincipper.
- 53 Rammeafgørelsen definerer ikke begrebet ofrets sårbarhed i henhold til artikel 2, stk. 2, og artikel 8, stk. 4. Uanset spørgsmålet om, hvorvidt den omstændighed, at ofret for en strafbar handling er en mindreårig, er tilstrækkelig til i almindelighed at betragte et sådant offer som særligt sårbar i rammeafgørelsens forstand, kan der imidlertid ikke være tvivl om, at når mindreårige børn, der – som i hovedsagen – påstår, at de har været udsat for mishandling og dette tilmed fra en lærers side, vil disse børn kunne betragtes som særligt sårbare, henset til deres alder samt til arten og følgerne af de overtrædelser, som de påstår at have været ofre for, således at de opnår den særlige beskyttelse, som er påkrævet i henhold til de nævnte bestemmelser i rammeafgørelsen.
- 54 Ingen af de tre bestemmelser i rammeafgørelsen, som den forelæggende ret har henvist til, fastsætter konkrete regler for gennemførelsen af de mål, som opstilles heri, og som bl.a. består i at sikre særlig sårbare ofre en "særbehandling, der er bedst muligt afpasset efter deres situation", samt give dem mulighed for at vidne under særlige forhold, således at alle ofre behandles "med behørig respekt for deres personlige værdighed", gives mulighed for at blive hørt og for at "tilvejebringe beviser", samt at sørge for, at disse ofre kun "[afhøres] i det omfang, der er nødvendigt for straffesagen".

- 55 Ifølge de i hovedsagen omhandlede bestemmelser skal den vidneforklaring, der aflægges under forundersøgelsen, i almindelighed gentages i et offentligt retsmøde for fuldt ud at opnå bevisværdi. Det er ikke desto mindre tilladt i visse tilfælde kun at aflægge denne vidneforklaring en gang i løbet af forundersøgelsen med samme bevisværdi, men efter andre regler end dem, der gælder for det offentlige retsmøde.
- 56 Under disse omstændigheder forudsætter gennemførelsen af de mål, der forfølges med de i rammeafgørelsen nævnte bestemmelser, at en national ret har mulighed for med hensyn til særligt sårbare ofre at anvende en særlig procedure, såsom proceduren med isoleret bevisoptagelse forud for domsforhandlingen, som er fastsat i en medlemsstats lovgivning, samt de ligeledes fastsatte særlige regler for aflæggelse af vidneforklaring, såfremt denne procedure er bedst muligt afpasset efter ofrenes situation og er påkrævet for at forhindre, at beviserne fortabes, for at nedbringe gentagelsen af afhøringerne til et minimum og for at forebygge de skadelige følger for de nævnte ofre af, at de har afgivet vidneforklaring i et offentligt retsmøde.
- 57 Det skal i denne forbindelse præciseres, at ifølge rammeafgørelsens artikel 8, stk. 4, skal de forhold, under hvilke der vidnes, under alle omstændigheder være i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats grundlæggende retsprincipper.
- 58 Det fremgår desuden af artikel 6, stk. 2, EU, at Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter "konventionen"), og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten.
- 59 Rammeafgørelsen skal derfor fortolkes således, at de grundlæggende rettigheder respekteres, herunder navnlig retten til en retfærdig rettergang, som omhandlet i konventionens artikel 6, sådan som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fortolket den.

- 60 Det påhviler den forelæggende ret at sikre sig – forudsat, at anvendelsen af den i italiensk ret fastsatte isolerede bevisoptagelse forud for domsforhandlingen og afhøringen i henhold til særlige regler er mulig i det foreliggende tilfælde – at anvendelsen af disse foranstaltninger, henset til forpligtelsen til at foretage en overensstemmende fortolkning af national ret, ikke er af en sådan art, at straffesagen mod Maria Pupino som helhed bliver uretfærdig i henhold til konventionens artikel 6, således som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fortolket den (jf. bl.a. EMRD, dom af 20.12.2001, P.S. mod Tyskland, af 2.7.2002, S.N. mod Sverige, Recueil des arrêts et décisions 2002-V, af 13.2.2004, Rachdad mod Frankrig, og afgørelse af 20.1.2005, Accardi m.fl. mod Italien, req. nr. 30 598/02).
- 61 Herefter skal det forelagte spørgsmål besvares med, at rammeafgørelsens artikel 2 og 3 samt artikel 8, stk. 4, skal fortolkes således, at den nationale ret skal have mulighed for at tillade mindreårige børn, der – som i hovedsagen – påstår, at de har været ofre for mishandling, at afgive deres vidneforklaring efter regler, der gør det muligt at sikre et passende beskyttelsesniveau, f.eks. uden for det offentlige retsmøde og forud for afholdelsen heraf. Den nationale ret er forpligtet til at tage hensyn til de nationale bestemmelser som helhed og i videst muligt omfang fortolke dem i lyset af den nævnte rammeafgørelses ordlyd og formål.

Sagens omkostninger

- 62 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 2 og 3 samt artikel 8, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager skal fortolkes således, at den nationale ret skal have mulighed for at tillade mindreårige børn, der – som i hovedsagen – påstår, at de har været ofre for mishandling, at afgive deres vidneforklaring efter regler, der gør det muligt at sikre et passende beskyttelsesniveau, f.eks. uden for det offentlige retsmøde og forud for afholdelsen heraf.

Den nationale ret er forpligtet til at tage hensyn til de nationale bestemmelser som helhed og i videst muligt omfang fortolke dem i lyset af den nævnte rammeafgørelses ordlyd og formål.

[Underskrifter]

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

Den 3. maj 2007

(Politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager - artikel 6, stk. 2, EU og artikel 34, stk. 2, litra b), EU - rammeafgørelse 2002/584/RIA - den europæiske arrestordre og procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne - indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger - ophævelse af kontrol af dobbelt strafbarhed - gyldighed)

I sag C-303/05,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU, indgivet af Arbitragehof (Belgien) ved afgørelse af 13. juli 2005, indgået til Domstolen den 29. juli 2005, i sagen:

Advocaten voor de Wereld VZW

mod

Leden van de Ministerraad , har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, og afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász og J. Klučka samt dommerne J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer), J. Makarczyk, U. Lõhmus, E. Levits og L. Bay Larsen,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. juli 2006,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

- Advocaten voor de Wereld VZW ved advocaten L. Deleu, P. Bekaert og F. van Vlaenderen
- den belgiske regering ved M. Wimmer, som befuldmægtiget, bistået af avocats E. Jacubowitz og P. de Maeyer
- den tjekkiske regering ved T. Boček, som befuldmægtiget
- den spanske regering ved J.M. Rodríguez Cárcamo, som befuldmægtiget
- den franske regering ved G. de Bergues, J. C. Niollet og E. Belliard, som befuldmægtigede
- den lettiske regering ved E. Balode-Buraka, som befuldmægtiget
- den litauiske regering ved D. Kriaučiūnas, som befuldmægtiget
- den nederlandske regering ved H.G. Sevenster, M. de Mol og C.M. Wissels, som befuldmægtigede
- den polske regering ved J. Pietras, som befuldmægtiget
- den finske regering ved E. Bygglin, som befuldmægtiget
- Det Forenede Kongeriges regering ved S. Nwaokolo og C. Gibbs, som befuldmægtigede, bistået af barrister A. Dashwood
- Rådet for Den Europæiske Union ved S. Kyriakopoulou, J. Schutte og O. Petersen, som befuldmægtigede
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Bogensberger og R. Troosters, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. september 2006, afsagt følgende

Retsafgørelse

- 1 1. Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører gyldigheden af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190, s. 1, herefter "rammeafgørelsen").

- 2 2. Anmodningen er indgivet i forbindelse med en sag anlagt af Advocaten voor de Wereld VZW (herefter "Advocaten voor de Wereld") for Arbitragehof med påstand om annullation af den belgiske lov af 19. december 2003 om den europæiske arrestordre (Moniteur belge af 22.12.2003, s. 60075, herefter "lov af 19. december 2003"), navnlig dens artikel 3, artikel 5, stk. 1 og 2, og artikel 7.

Retsforskrifter

- 3 Femte betragtning til rammeafgørelsen har følgende ordlyd:

"Den Europæiske Unions erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed."

- 4 Sjette betragtning til rammeafgørelsen har følgende ordlyd:

"Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en "hjørnesten" i det retlige samarbejde."

- 5 Femte betragtning til rammeafgørelsen har følgende ordlyd:

"Da målet at erstatte det multilaterale udleveringssystem, der bygger på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler enkeltvis, og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Rådet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. sidstnævnte artikel, er denne rammeafgørelse ikke mere vidtgående end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål."

6 11. betragtning til rammeafgørelsen har følgende ordlyd:

"Den europæiske arrestordre skal erstatte alle hidtidige instrumenter om udlevering mellem medlemsstaterne, herunder de bestemmelser i afsnit III i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen, der vedrører udlevering."

7 Artikel 1 i rammeafgørelsen, som blev vedtaget på grundlag af artikel 31, litra a) og b), EU og artikel 34, stk. 2, litra b), EU, bestemmer:

"1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på straf-forfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union."

8 Rammeafgørelsens artikel 2 bestemmer:

"1. En europæisk arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tolv måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst fire måneder.

2. Følgende lovovertrædelser som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning medfører fuldbyrdelse på grundlag af en europæisk arrestordre på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed, hvis de i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år:

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- bestikkelse
- svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- internetkriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- menneskesmugling
- forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri

- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- handel med stjålne motorkøretøjer
- voldtægt
- forsætlig brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage.

3. Rådet kan til enhver tid med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet på betingelserne i artikel 39, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union beslutte at tilføje andre kategorier af overtrædelser til listen i stk. 2 i nærværende artikel. Rådet overvejer i lyset af den rapport, som Kommissionen forelægger det i medfør af artikel 34, stk. 3, om listen skal udvides eller ændres.

4. For andre end de i stk. 2 nævnte lovovertrædelser kan overgivelse være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for udstedelsen af en europæisk arrestordre, udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af det."

9 Rammeafgørelsens artikel 31 bestemmer:

"1. Uden at det berører anvendelsen mellem medlemsstaterne og tredjelande af bestemmelserne i denne rammeafgørelse, træder de den 1. januar 2004 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de gældende konventioner om udlevering, der finder anvendelse mellem medlemsstaterne:

- a) den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975, anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering
- b) aftalen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forenkling og modernisering af metoderne for fremsendelse af anmodninger om udlevering af 26. maj 1989
- c) konventionen af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union
- d) konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater
- e) afsnit III, kapitel 4, i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

2. Medlemsstaterne kan fortsat anvende de bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der er gældende ved denne rammeafgørelses vedtagelse, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes mål og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre.

Medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter rammeafgørelsens ikrafttræden, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes forskrifter og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre, navnlig ved at fastsætte kortere frister end de i artikel 17 fastsatte, ved at udvide listen over lovovertrædelser i artikel 2, stk. 2, ved at begrænse grundene til afslag i artikel 3 og 4 eller ved at sænke strafferammen i artikel 2, stk. 1 eller 2.

Aftaler og ordninger som nævnt i andet afsnit må under ingen omstændigheder påvirke forbindelserne med de medlemsstater, der ikke er parter i dem.

Medlemsstaterne meddeler inden tre måneder efter denne rammeafgørelses ikrafttræden Rådet og Kommissionen, hvilke gældende aftaler og ordninger som nævnt i første afsnit de fortsat ønsker at anvende.

Medlemsstaterne giver ligeledes Rådet og Kommissionen meddelelse om nye aftaler og ordninger som nævnt i andet afsnit senest tre måneder efter deres undertegnelse.

3. I det omfang de i stk. 1 omhandlede konventioner og aftaler finder anvendelse på medlemsstaternes territorier eller på territorier, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat, og på hvilke denne rammeafgørelse ikke finder anvendelse, regulerer de pågældende konventioner og aftaler fortsat forbindelserne mellem disse territorier og de øvrige medlemsstater."

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 10 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Advocaten voor de Wereld ved stævning af 21. juni 2004 har anlagt sag for Arbitragehof med påstand om hel eller delvis annullation af lov af 19. december 2003, hvorved rammeafgørelsens bestemmelser gennemføres i intern belgisk ret.
- 11 Til støtte for søgsmålet har Advocaten voor de Wereld navnlig gjort gældende, at rammeafgørelsen er ugyldig, fordi den europæiske arrestordre burde være blevet iværksat ved en konvention og ikke ved en rammeafgørelse, eftersom rammeafgørelser i medfør af artikel 34, stk. 2, litra b), EU kun kan vedtages om "indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser", hvilket ikke er tilfældet her.

- 12 Advocaten voor de Wereld har endvidere gjort gældende, at artikel 5, stk. 2, i lov af 19. december 2003, hvorved rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, gennemføres i intern belgisk ret, tilsidesætter lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet kravet om dobbelt strafbarhed i forbindelse med fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre uden objektiv og rimelig begrundelse fraviges med hensyn til de i denne bestemmelse anførte strafbare forhold, mens dette krav opretholdes for andre lovovertrædelsers vedkommende.
- 13 Advocaten voor de Wereld har tillige anført, at lov af 19. december 2003 heller ikke opfylder de krav, der følger af det strafferetlige legalitetsprincip, idet der i loven ikke er angivet lovovertrædelser af et tilstrækkelig klart og præcist normativt indhold, men blot vagt beskrevne kategorier af uønsket adfærd. De retlige myndigheder, som skal træffe afgørelse om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, råder ikke over tilstrækkelige oplysninger til faktisk at efterprøve, om de lovovertrædelser, for hvilke en eftersøgt person forfølges, eller for hvilke den pågældende er blevet idømt en straf, hører til en af de i lovens artikel 5, stk. 2, anførte kategorier. Manglen på en klar og præcis definition af de lovovertrædelser, som er omfattet af artikel 5, stk. 2, vil føre til, at de forskellige myndigheder, som står for fuldbyrdelsen af europæiske arrestordrer, foretager en uensartet anvendelse, og derfor tilsidesættes også lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling.
- 14 Arbitragehof har bemærket, at lov af 19. december 2003 er en direkte følge af Rådets beslutning om at regulere den europæiske arrestordre ved en rammeafgørelse. Advocaten voor de Werelds indsigelser vedrørende denne lov gælder i tilsvarende omfang for rammeafgørelsen. Retlige myndigheders forskellige fortolkning af gyldigheden af fællesskabsretsakter og af gyldigheden af den lovgivning, hvorved de gennemføres i intern ret, vil bringe enheden i Fællesskabets retsorden i fare og være i strid med det almindelige retssikkerhedsprincip.
- 15 Arbitragehof har endvidere bemærket, at alene Domstolen i medfør af artikel 35, stk. 1, EU har kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål om gyldigheden af rammeafgørelser, og at Kongeriget Belgien i overensstemmelse med samme artikels stk. 2 har godkendt Domstolens kompetence hertil.

16 På denne baggrund har Arbitragehof besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- "1. Er [rammeafgørelsen] forenelig med [EU-traktatens] artikel 34, stk. 2, litra b), [...] hvorefter rammeafgørelser kun kan vedtages med henblik på indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser?
2. Er [rammeafgørelsens] artikel 2, stk. 2, [...] for så vidt som den med hensyn til de deri angivne lovovertrædelser ophæver kontrollen af, om der foreligger dobbelt strafbarhed, forenelig med [EU-traktatens] artikel 6, stk. 6, [...] og nærmere bestemt med det ved denne bestemmelse sikrede strafferetlige legalitetsprincip samt med lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling?"

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første præjudicielle spørgsmål

Er det muligt?

- 17 Den tjekkiske regering har gjort gældende, at det første præjudicielle spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi det indebærer, at Domstolen skal tage stilling til artikel 34, stk. 2, litra b), EU, som er en primærretlig bestemmelse, der ikke er omfattet af dens prøvelsesret.
- 18 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. I overensstemmelse med artikel 35, stk. 1, EU er Domstolen således – på de betingelser, der er fastsat i denne artikel – kompetent til at afgøre præjudicielle spørgsmål om gyldigheden af bl.a. rammeafgørelser, hvilket nødvendigvis indebærer, at den, selv om den ikke udtrykkeligt er tillagt kompetence hertil, kan være foranlediget til at fortolke primærretlige bestemmelser som artikel 34, stk. 2, litra b), EU, når Domstolen, som i hovedsagen, anmodes om at tage stilling til, om rammeafgørelsen med rette er blevet vedtaget på grundlag af denne bestemmelse.

- 19 Ifølge den tjekkiske regering kan det første præjudicielle spørgsmål heller ikke antages til realitetsbehandling, fordi det ikke fremgår klart af forelæggelsesafgørelsen, hvilke relevante grunde der måtte være til at fastslå, at rammeafgørelsen er ugyldig. Den tjekkiske regering har derfor ikke været i stand til at fremkomme med relevante bemærkninger til dette spørgsmål. For så vidt som Advocaten voor de Wereld gør gældende, at rammeafgørelsen ikke har ført til indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love, burde organisationen have underbygget dette anbringende, og Arbitragehof have gengivet dette i forelæggelsesafgørelsen.
- 20 Der skal henvises til, at forelæggelsesafgørelsernes oplysninger ikke blot tjener til at sætte Domstolen i stand til at give hensigtsmæssige svar, men også til at give medlemsstaternes regeringer samt andre interesserede parter mulighed for at indgive indlæg i henhold til artikel 23 i Domstolens statut (jf. bl.a. kendelse af 2.3.1999, sag C-422/98, Colonia Versicherung m.fl., Sml. I, s. 1279, præmis 5).
- 21 I hovedsagens tilfælde indeholder forelæggelsesafgørelsen tilstrækkelige oplysninger til at opfylde disse krav. Som anført i denne doms præmis 11, fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at Advocaten voor de Wereld er af den opfattelse, at den europæiske arrestordre burde være blevet iværksat ved en konvention, og ikke ved en rammeafgørelse, eftersom rammeafgørelser i medfør af artikel 34, stk. 2, litra b), EU kun kan vedtages om "indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser", hvilket ifølge organisationen ikke er tilfældet her.
- 22 Sådanne oplysninger er tilstrækkelige ikke blot til at sætte Domstolen i stand til at give et hensigtsmæssigt svar, men også til at sikre muligheden for parterne, medlemsstaterne, Rådet og Kommissionen for at indgive indlæg i henhold til artikel 23 i Domstolens statut, hvilket i øvrigt fremgår af de indlæg, som er indgivet af alle de parter, som har interveneret i sagen, heri indbefattet det indlæg, som er indgivet af den tjekkiske regering.

23 Det første præjudicielle spørgsmål kan derfor antages til realitetsbehandling.

Realiteten

- 24 Advocaten voor de Wereld har i modsætning til alle de øvrige parter, der har indgivet indlæg under sagen, gjort gældende, at den europæiske arrestordre i henhold til artikel 34, stk. 2, litra d), EU burde have været reguleret ved en konvention.
- 25 Dels kunne rammeafgørelsen nemlig ikke gyldigt vedtages med henblik på indbyrdes tilnærmelse af love og administrative bestemmelser som omhandlet i artikel 34, stk. 2, litra b), EU, eftersom Rådet kun er beføjet til at vedtage rammeafgørelser med henblik på gradvis indbyrdes tilnærmelse af de strafferetlige regler i de tilfælde, som er omhandlet i artikel 29, stk. 2, tredje led, EU og artikel 31, stk. 1, litra e), EU. For så vidt angår andre fælles handlinger inden for politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager skal Rådet i henhold til artikel 34, stk. 2, litra d), EU anvende konventioner.
- 26 Dels træder rammeafgørelsen i medfør af dens artikel 31 fra den 1. januar 2004 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de gældende konventioner om udlevering, der finder anvendelse mellem medlemsstaterne. Imidlertid er det kun en retsakt af samme art, nemlig en konvention i artikel 34, stk. 2, litra d), EU's forstand, der gyldigt kan fravige bestemmelser i gældende konventioner.
- 27 Dette argument kan ikke tiltrædes.
- 28 Som det nærmere bestemt fremgår af rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1 og 2, og af femte til syvende samt ellefte betragtning hertil, har den til formål at erstatte det multilaterale udleveringssystem mellem medlemsstaterne med en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrkelse eller retsforfølgning på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse.

- 29 Gensidig anerkendelse af arrestordre udstedt i forskellige medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen i den berørte udstedende stat kræver en indbyrdes tilnærmelse mellem medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende retligt samarbejde i kriminalsager og nærmere bestemt regler om betingelserne og procedurerne for samt virkningerne af overgivelse mellem nationale myndigheder.
- 30 Dette er netop formålet med rammeafgørelsen for så vidt angår bl.a. reglerne om de anførte kategorier af lovovertrædelser, med hensyn til hvilke der ikke foretages nogen kontrol af dobbelt strafbarhed (artikel 2, stk. 2), om obligatoriske eller fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre (artikel 3 og 4), om den europæiske arrestordres indhold og form (artikel 8), om fremsendelse af en europæisk arrestordre og regler herfor (artikel 9 og 10), om mindstegarantier, som skal sikres eftersøgte eller anholdte personer (artikel 11-14), om frister og procedurer i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre (artikel 17) og om frister for overgivelse af den eftersøgte person (artikel 23).
- 31 Rammeafgørelsen har hjemmel i artikel 31, stk. 1, litra a) og b), EU, hvorefter fælles handling vedrørende retligt samarbejde i kriminalsager omfatter fremme og fremskyndelse af det retlige samarbejde vedrørende retspleje og fuldbyrdelse af afgørelser, henholdsvis lettelse af udlevering mellem medlemsstaterne.
- 32 I modsætning til det af Advocaten voor de Wereld anførte er der ikke noget grundlag for at konkludere, at den indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser gennem vedtagelsen af rammeafgørelser i henhold til artikel 34, stk. 2, litra b), EU kun omfatter de strafferetlige regler i medlemsstaterne, som er nævnt i artikel 31, stk. 1, litra e), EU, nemlig reglerne for, hvad der udgør kriminelle handlinger, og for straffene på de i sidstnævnte bestemmelse nævnte områder.

- 33 I henhold til artikel 2, stk. 1, fjerde led, EU er udbygningen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed et af de mål, som forfølges med Unionen, og i henhold til artikel 29, stk. 1, EU udformes en fælles handling mellem medlemsstaterne inden for bl.a. politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager, med henblik på at give borgerne et højt tryghedsniveau i et sådant område. Ifølge samme artikels stk. 2, andet led, indgår et "tættere samarbejde mellem medlemsstaternes politi, toldmyndigheder og andre kompetente myndigheder [...] i overensstemmelse med artikel 31 [EU] og 32 [EU]" i virkeliggørelsen af dette mål.
- 34 Artikel 31, stk. 1, litra a) og b), EU indeholder imidlertid ingen anvisninger om, hvilke retlige instrumenter der skal anvendes med henblik herpå.
- 35 I øvrigt bestemmer artikel 34, stk. 2, EU i generelle vendinger, at Rådet "træffer foranstaltninger og fremmer samarbejde [...] med henblik på at bidrage til opfyldelse af Unionens målsætninger" og bemyndiges "med henblik herpå" til at vedtage forskellige former for retsakter, som er anført i stk. 2, litra a)-d), heriblandt rammeafgørelser og konventioner.
- 36 Desuden foretages der hverken i artikel 34, stk. 2, EU eller i nogen anden bestemmelse i EU-traktatens afsnit VI en sondring med hensyn til, hvilke former for retsakter der kan vedtages, afhængigt af, hvilket emne den fælles handling inden for området for retligt samarbejde i kriminalsager vedrører.
- 37 Artikel 34, stk. 2, EU opstiller heller ikke nogen prioritetsorden mellem de forskellige instrumenter, som er angivet i denne bestemmelse, hvorfor det ikke er udelukket, at Rådet kan vælge mellem flere forskellige instrumenter for at regulere et og samme område, dog med forbehold af de grænser, som arten af det valgte instrument sætter.
- 38 På denne baggrund kan artikel 34, stk. 2, EU – for så vidt som den i generelle vendinger opregner og definerer de forskellige former for retsakter, der kan anvendes for at "virkeliggøre Unionens målsætninger", der er anført i EU-traktatens afsnit VI – ikke fortolkes således, at den udelukker, at den indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser gennem vedtagelse af en rammeafgørelse i henhold til samme artikels stk. 2, litra b), kan vedrøre andre områder end dem, der er nævnt i artikel 31, litra e), EU, herunder den europæiske arrestordre.

- 39 Den fortolkning, hvorefter den indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaterne love og administrative bestemmelser gennem vedtagelse af rammeafgørelser ikke blot er tilladt på de områder, der er omhandlet i artikel 31, stk. 1, litra e), EU, bekræftes af samme stykkes litra c), hvorefter den fælles handling også omfatter "sikring af forenelighed mellem medlemsstaternes gældende regler, i det omfang det er nødvendigt for at forbedre [det retlige samarbejde i kriminalsager]", uden at sondre mellem de forskellige former for retsakter, der kan anvendes med henblik på den indbyrdes tilnærmelse af disse regler.
- 40 For så vidt som artikel 34, stk. 2, litra c), EU udelukker, at Rådet kan anvende en afgørelse for at iværksætte en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, og det retlige instrument bestående i en fælles holdning som omhandlet i samme stykkes litra a) skal være begrænset til at fastlægge Unionens tilgang til et bestemt spørgsmål, opstår i det foreliggende tilfælde spørgsmålet, om Rådet, i modsætning til det af Advocaten voor de Wereld anførte, gyldigt kunne regulere den europæiske arrestordre ved hjælp af en rammeafgørelse, frem for ved hjælp af en konvention i overensstemmelse med artikel 34, stk. 2, litra d), EU.
- 41 Den europæiske arrestordre kunne ganske vist være blevet gjort til genstand for en konvention, men det henhører under Rådets skønsmagt at foretrække at anvende det retlige instrument bestående i en rammeafgørelse, når betingelserne for at vedtage en sådan retsakt som i det foreliggende tilfælde er opfyldt.
- 42 Denne konklusion anfægtes ikke af den omstændighed, at rammeafgørelsen i henhold til sin artikel 31, stk. 1, den 1. januar 2004 i forholdet mellem medlemsstaterne træder i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de tidligere konventioner om udlevering, som er anført i denne bestemmelse. Enhver anden fortolkning, som hverken finder støtte i artikel 34, stk. 2, EU eller i nogen anden bestemmelse i EU-traktaten, risikerer at fratage den for Rådet anerkendte adgang til at vedtage rammeafgørelser på områder, der tidligere er reguleret ved internationale konventioner, hovedparten af dens effektive virkning.

- 43 Heraf følger, at rammeafgørelsen ikke er blevet vedtaget i strid med artikel 34, stk. 2, litra b), EU.

Det andet spørgsmål

- 44 Advocaten voor de Wereld har i modsætning til alle øvrige parter, der har indgivet indlæg i sagen, gjort gældende, at rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, idet kontrollen af dobbelt strafbarhed i medfør af denne bestemmelse ophæves for de deri nævnte lovovertrædelser, er i strid med lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling samt det strafferetlige legalitetsprincip.
- 45 Det skal indledningsvis bemærkes, at Unionen i medfør af artikel 6 EU bygger på retsstatsprincippet og respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten. Heraf følger, at institutionerne er undergivet en kontrol af, at deres retsakter er forenelige med traktaterne og almindelige retsgrundsætninger på samme måde som medlemsstaterne, når de gennemfører EU-retten (jf. bl.a. domme af 27.2.2007, sag C-354/04 P, Gestoras Pro Amnistía m.fl. mod Rådet, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 51, og sag C-355/04 P, Segi m.fl. mod Rådet, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 51).
- 46 Det er ubestridt, at såvel det strafferetlige legalitetsprincip som lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling hører til blandt disse principper, hvilket også er blevet bekræftet i henholdsvis artikel 49, 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som blev proklameret den 7. december 2000 i Nice (EFT C 364, s. 1).
- 47 Det tilkommer derfor Domstolen at efterprøve gyldigheden af rammeafgørelsen i lyset af de nævnte principper.

Det strafferetlige legalitetsprincip

- 48 Ifølge *Advocaten voor de Wereld* er listen på over 30 lovovertrædelser, for hvis vedkommen-
de det traditionelle krav om dobbelt strafbarhed er opgivet, hvis de i den udstedende med-
lemsstat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år, så vag og
ubestemt, at den tilsidesætter, eller i det mindste kan tilsidesætte, det strafferetlige legalitets-
princip. De lovovertrædelser, der er nævnt i denne liste, er ikke betegnet ved deres lovbestem-
te definition, men udgør en række meget vagt afgrænsede kategorier af uønsket adfærd. En
person, der frihedsberøves i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre uden
kontrol af, om der foreligger dobbelt strafbarhed, nyder ikke den retsgaranti, hvorefter straffe-
lovgivningen skal opfylde kravene om præcision, klarhed og forudseelighed, således at en-
hver, når en handling foretages, kan vide, om den udgør en lovovertrædelse eller ikke – i
modsætning til personer, som frihedsberøves, uden at der foreligger en europæisk arrestordre.
- 49 Der skal henvises til, at princippet om, at strafbare forhold og straffe skal have lovhjemmel
(*nullum crimen, nulla poena sine lege*), som hører til de almindelige retsgrundsætninger, der
er en grundlæggende bestanddel af de forfatningsmæssige traditioner, der er fælles for med-
lemsstaterne, også indgår i forskellige internationale traktater, og navnlig i artikel 7, stk. 1, i
den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende friheds-
rettigheder (jf. i denne retning bl.a. dom af 12.12.1996, forenede sager C-74/95 og C-129/95,
X, Sml. I, s. 6609, præmis 25, og af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P,
C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl., Sml. I, s. 5425, præ-
mis 215-219).
- 50 Dette princip indebærer, at loven klart skal definere overtrædelserne og den straf, de medfø-
rer. Denne betingelse er opfyldt, når borgerne ud fra den relevante bestemmelses ordlyd og,
om fornødent, ved hjælp af retternes fortolkning heraf kan vide, hvilke handlinger og undla-
delser der medfører strafansvar (jf. bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af
22.6.2000, *Coëme m.fl. mod Belgien*, *Reports of Judgments and Decisions*, 2000-VII, præ-
mis 145).
- 51 I henhold til rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, medfører de heri angivne lovovertrædelser
"som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning" fuldbyrdelse på grundlag af en eu-
ropæisk arrestordre på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol
af dobbelt strafbarhed, "hvis de i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf af
en maksimal varighed på mindst tre år".

- 52 Selv om medlemsstaterne med henblik på gennemførelse af rammeafgørelsen gengiver de i dens artikel 2, stk. 2, angivne kategorier af lovovertrædelser ordret, er selve definitionen af disse lovovertrædelser og straffene herfor følgelig den, der fremgår af lovgivningen i "den udstedende medlemsstat". Rammeafgørelsen har ikke til formål at harmonisere de omhandlede straffelovsovertrædelser for så vidt angår gerningsindholdet eller straffene herfor.
- 53 Selv om rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, ophæver kontrollen af dobbelt strafbarhed med hensyn til de kategorier af lovovertrædelser, der er nævnt i denne bestemmelse, henhører definitionen af disse og af straffene herfor fortsat under den udstedende medlemsstats lovgivning, der, som det i øvrigt er fastsat i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3, skal respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 EU, og dermed det strafferetlige legalitetsprincip.
- 54 Det følger heraf, at rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, for så vidt som den med hensyn til de deri angivne lovovertrædelser ophæver kontrollen af, om der foreligger dobbelt strafbarhed, ikke er ugyldig på grund af en tilsidesættelse af det strafferetlige legalitetsprincip.

Om lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling

- 55 Ifølge Advokaten voor de Wereld tilsidesættes lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling af rammeafgørelsen, fordi overgivelse for så vidt angår andre lovovertrædelser end dem, der er omfattet af rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, kan være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for, at den europæiske arrestordre er blevet udstedt, udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende stats lovgivning. Denne sontring er ikke objektivt begrundet. Ophævelsen af kravet om, at der foreligger dobbelt strafbarhed, kan så meget desto mere anfægtes, som rammeafgørelsen ikke indeholder nogen udførlig definition af de omstændigheder, der ligger til grund for anmodningen om overgivelse. Rammeafgørelsens ordning medfører en ubegrundet forskellig behandling af borgerne, afhængigt af, om de strafbare forhold er blevet begået i den udstedende medlemsstat eller uden for denne. Borgerne behandles således forskelligt med hensyn til frihedsberøvelse, uden at dette er begrundet.

- 56 Det bemærkes, at lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling kræver, at ensartede forhold ikke behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke behandles ensartet, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. bl.a. dom af 26.10.2006, sag C-248/04, Koninklijke Coöperatie Cosun, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis).
- 57 Hvad for det første angår udvælgelsen af de 32 kategorier af lovovertrædelser, som er opregnet i rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, har Rådet, på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og henset til den høje grad af tillid og solidaritet mellem medlemsstaterne, kunnet anse de omhandlede kategorier af lovovertrædelser for – enten på grund af deres art eller på grund af straffen af en maksimal varighed på mindst tre år – at høre til blandt overtrædelser, som udgør en så alvorlig krænkelse af den offentlige orden og sikkerhed, at det begrundes, at der ikke kræves kontrol af dobbelt strafbarhed.
- 58 Selv hvis det antages, at situationen for personer, der er mistænkt for at have begået lovovertrædelser, som er omfattet af listen i rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, eller er dømt for at have begået sådanne overtrædelser, er sammenlignelig med situationen for personer, der er mistænkt for at have begået eller dømt for at have begået andre lovovertrædelser end dem, som er opregnet i denne bestemmelse, er sondringen derfor under alle omstændigheder objektivt begrundet.
- 59 Hvad dernæst angår den omstændighed, at den manglende præcision i definitionen af de omhandlede kategorier af lovovertrædelser risikerer at medføre en forskellig gennemførelse af rammeafgørelsen i de forskellige nationale retsordener, er det tilstrækkeligt at bemærke, at formålet med rammeafgørelsen ikke er at harmonisere medlemsstaternes materielle strafferet, og at der ikke er nogen bestemmelser i EU-traktatens afsnit VI, hvis artikel 34 og 31 er blevet udpeget som rammeafgørelsens retsgrundlag, hvorefter anvendelsen af den europæiske arrestordre er gjort betinget af en harmonisering af medlemsstaternes straffelovgivning på området for de omhandlede lovovertrædelser (jf. tilsvarende bl.a. dom af 11.2.2003, forenede sager C-187/01 og C-385/01, Gözütok og Brügge, Sml. I, s. 1345, præmis 32, og af 28.9.2006, sag C-467/04, Gasparini m.fl., endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 29).

- 60 Det følger heraf, at rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, for så vidt som den med hensyn til de deri angivne lovovertrædelser ophæver kontrollen af, om der foreligger dobbelt strafbarhed, ikke er ugyldig på grund af en tilsidesættelse af artikel 6, stk. 2, EU og nærmere bestemt det strafferetlige legalitetsprincip samt lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling.
- 61 Henset til samtlige ovenfor anførte betragtninger, skal de forelagte spørgsmål besvares med, at gennemgangen af disse intet har frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af rammeafgørelsen.

Sagens omkostninger

- 62 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne.

[Underskrifter]

BILAG VII

Afgørelser truffet af nogle højesteretter (i resumé)

Portugal

- **en anmodning fra Spanien om overgivelse af en portugisisk statsborger. Den europæiske arrestordre blev udstedt med henblik på håndhævelse af en fængselsdom på tre år.**

Évora appelret traf afgørelse om at overgive den portugisiske statsborger til afsoning af dommen. Den offentlige anklager ankede afgørelsen under henvisning til rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6, og manglende gensidighed fra Spaniens side (se artikel 12, stk. 2, litra f), i lov 3/2003 af 14. marts).

Højesteret anerkendte, at der efter spansk retspraksis ville være blevet truffet en anden afgørelse i en tilsvarende situation, men traf den afgørelse i henhold til artikel 33, stk. 5, i Den Portugisiske Republiks forfatning, at manglende gensidighed ikke kan være en hindring for samarbejde i Den Europæiske Union, og at den portugisiske statsborger derfor skulle overgives til den relevante spanske domstol med henblik på fuldbyrdelsen af dommen.

- **Sagsøgte ankede Lissabon appelrets afgørelse om at overgive ham til de spanske myndigheder med den begrundelse, at han ikke havde fremsat sit forsvar skriftligt, og at den fuldbyrdende domstol ikke havde kendskab til den udstedende domstols afgørelse.**

Ifølge både Forfatningsdomstolens og Højesterets afgørelse var skriftligt forsvar kun obligatorisk, hvis der havde været et retsmøde med mundtlige indlæg, hvilket ikke var tilfældet, og den fuldbyrdende ret havde haft kendskab til den udstedende domstols afgørelse. Afgørelsen var simpelthen ikke til fordel for sagsøgte, og det havde han naturligvis været utilfreds med.

- **Sagsøgte ankede Lissabon appelrets afgørelse om overgivelse til de belgiske myndigheder med den begrundelse, for det første, at formularens ordlyd var blevet ændret og suppleret flere gange, hvorved anklagen var blevet uklar, og for det andet, at der var grundlag for at nægte at fuldbyrde den europæiske arrestordre.**

Højesteret traf følgende afgørelse:

1. Appelretten havde anmodet om supplerende oplysninger om sagen for at kunne dels fastslå, hvilken type lovovertrædelse, det handlede om, og dels konkludere, at det var unødvendigt at kontrollere dobbelt strafbarhed, da lovovertrædelsen var af den type, der er anført i artikel 2.
2. Med hensyn til den grund til afslag, som sagsøgte omtaler, udgjorde ingen af de elementer, som den udstedende domstol havde fremlagt vedrørende sagsøgtes nationalitet, det sted, hvor lovovertrædelsen havde fundet sted, eller overtrædelsens art, et tilstrækkeligt grundlag for at undersøge grunde til at afslå fuldbyrdelse, hvilket under alle omstændigheder ville være frivilligt. Lissabon appelrets afgørelse om overgivelse blev derfor opretholdt.

Cypern

Cyperns Højesteret traf den 7. november 2005 en betydningsfuld afgørelse vedrørende implementering og håndhævelse af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Republikken Cyperns Højesteret opretholdt den afgørelse, en distriktsdomstol havde truffet i en ankesag indbragt af kammeradvokaten, og som gik ud på, at anholdelsen af en cypriotisk statsborger og hans overgivelse til Det Forenede Kongeriges judicielle myndigheder på grundlag af en europæisk arrestordre, ikke kunne gennemføres, da den nationale lov, hvorved rammeafgørelsen omsættes til national ret, var forfatningsstridig. Cyperns forfatning forbyder udlevering af cypriotiske statsborgere til noget andet land.

De to hovedargumenter i kammeradvokatens anke, nemlig at procedurerne i forbindelse med den europæiske arrestordre ikke er identiske med udleveringsproceduren, og at princippet om fællesskabsrettens forrang over medlemsstaternes nationale lovgivning under alle omstændigheder skal finde tilsvarende anvendelse på EU-retten, blev afvist af domstolen med følgende begrundelse:

- a. selv om arten af den europæiske arrestordre blev drøftet, hovedsagelig via henvisninger til den polske højesterets afgørelse vedrørende samme problemstilling, besluttede domstolen, at den uanset arrestordrens art og uanset, om proceduren svarer til udlevering, ikke kunne finde et passende retsgrundlag i forfatningen for at anholde en cypriotisk statsborger med det formål at overgive ham/hende til de kompetente judicielle myndigheder i en anden medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre. Forfatningen indeholder en udtømmende liste over begrundelserne for at foretage personanholdelse, og ingen af dem kan fortolkes således, at cypriotiske statsborgere kan anholdes og overgives til en anden medlemsstat. Den kunne derfor ikke fortolke national lovgivning i overensstemmelse med EU-retten.
- b. Rammeafgørelser, der vedtages på grundlag af artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union, finder ikke umiddelbart anvendelse. De forventede resultater, der er bindende for medlemsstaterne, kan kun opnås ved gennemførelse ved hjælp af de relevante passende fremgangsmåder, der finder anvendelse i de enkelte medlemsstater. Ifølge domstolen er dette ikke sket i Cypern, da bestemmelserne i den relevante lovgivning om gennemførelse af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre er i modstrid med bestemmelserne i forfatningen. Retten konkluderer på grundlag heraf, at rammeafgørelser, selv om det ikke fremgår udtrykkeligt, ikke må anses for at have forrang for forfatningen.

Efter Højesterets afgørelse og under hensyntagen til dennes følger for Republikken Cyperns opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til traktaten om Den Europæiske Union har regeringen besluttet at forelægge Repræsentanternes Hus et forslag til ændring af forfatningen.

I mellemtiden vil de cypriotiske kompetente myndigheder, indtil forfatningen er ændret, ikke kunne fuldbyrde en europæisk arrestordre rettet mod cypriotiske statsborgere og udstedt af de kompetente myndigheder i andre medlemsstater.

Cyperns Højesteret erklærede ved afgørelse af 7. november 2005, at loven om gennemførelse af den europæiske arrestordre er i modstrid med Cyperns forfatning. En revision trådte i kraft den 28. juli 2006; den nye således ændrede artikel 11 fastsætter imidlertid en tidsbegrænsning for muligheden for at udlevere statsborgere, idet dette kun er muligt for handlinger begået efter datoen for Cyperns tiltrædelse af Den Europæiske Union, dvs. den 1. maj 2004.

Frankrig

- Udstedelse af en europæisk arrestordre for handlinger, der er begået henholdsvis før og efter den 1. november 1993

Den 21. september 2004 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 5233, hvorefter en europæisk arrestordre kan fuldbyrdes, hvis anmodningen om overgivelse med henblik på afsoning af en frihedsstraf vedrører mindst en handling, der er begået efter den 1. november 1993.

- Handlinger, hvoraf en del er begået i Frankrig

Den 8. juli 2004 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 4351, hvorefter afslag på en anmodning om overgivelse kan begrundes i, at en del af de pågældende handlinger er begået i Frankrig.

- Skal domstolene systematisk undersøge, om straffen ville kunne afsones i Frankrig (artikel 695-24-2° i strafferetsplejeloven)?

Den 5. august 2004 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 4540, hvorefter den afdeling, der skal foretage den indledende undersøgelse og træffe afgørelse om overgivelse af en person, for hvem der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en straf, ikke har pligt til at undersøge, om straffen kan afsones på det nationale område.

- **Overgivelse accepteret for handlinger, der ikke er strafbare efter fransk lovgivning**

Den 5. august 2004 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 4540, hvorefter den afdeling, der skal foretage den indledende undersøgelse, ikke kan træffe gyldig afgørelse om at overgive en fransk statsborger, for hvem der er udstedt en europæisk arrestordre for handlinger, der ikke udgør en lovovertrædelse i henhold til fransk lovgivning.

- **Den europæiske arrestordreprocedures anvendelse**

Den 5. august 2004 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 4630, hvorefter den europæiske arrestordreprocedure og bestemmelserne for dens anvendelse ikke udgør lovbestemmelser om fuldbyrdelse og anvendelse af straffe som omhandlet i artikel 112-2-3° i straffeloven, og at de derfor i overensstemmelse med artikel 32 i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 finder anvendelse på handlinger, der er begået fra og med den 1. november 1993 (se også afd. for straffesagers kendelse nr. 6578 af 23. november 2004).

- **Betydning af tidsfristen på seks dage for modtagelse af den europæiske arrestordre**

Den 1. september 2004 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 4785, hvorefter fransk lovgivnings bestemmelse om en tidsfrist på seks dage for modtagelse af den originale europæiske arrestordre eller en kopi heraf ikke medfører ugyldighed ved manglende overholdelse. Spørgsmålet om, hvorvidt en sådan manglende overholdelse kan lægges til grund for løsladelse af den pågældende, er endnu ikke løst.

- **Gyldighed af en europæisk arrestordre udstedt senere end den Schengenindberetning, der danner grundlag for anholdelsen af den pågældende**

Den 5. oktober 2004 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 5548, hvorefter den afdeling, der skal foretage den indledende undersøgelse, og som nægter at overgive en person, der er anholdt efter indberetning om en international arrestordre i Schengensystemet, med den begrundelse, at den europæiske arrestordre blev udstedt senere end indberetningen, ikke har givet en gyldig begrundelse for sin afgørelse (se også afdelingen for straffesagers kendelse nr. 00742 af 1. februar 2005).

- **Afgørelser foretaget af den afdeling, der skal foretage den indledende undersøgelse, senere end en afgørelse om overgivelse (artikel 695-46 i strafferetsplejeloven).**

Den 13. oktober 2004 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 5834, hvorefter den afdeling, der skal foretage den indledende undersøgelse, træffer afgørelse uden appelmulighed, når den modtager en anmodning om godkendelse af retsforfølgning for andre lovovertrædelser end den, der lå til grund for overgivelsen, og som er begået forud for denne (se også afdelingen for straffesagers kendelse nr. 7034 af 14. december 2004).

- **Midlertidig overgivelse og fravær af sikkerhedsforvaring (artikel 695-39 i strafferetsplejeloven)**

Den 13. oktober 2004 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 7071, hvorefter afgørelsen om midlertidig overgivelse af en person, der er eftersøgt og retsforfølges i Frankrig, ikke i henhold til artikel 695-39 i strafferetsplejeloven er betinget af, at der ikke foreligger nogen afgørelse om sikkerhedsforvaring af den pågældende.

- **Overgivelse af en person, der har fået en dom om sikkerhedsforvaring (artikel 695-12 i strafferetsplejeloven)**

Den 25. maj 2005 afsagde Kassationsrettens afdeling for straffesager kendelse nr. 3197, hvorefter overgivelse af en person, der var idømt sikkerhedsforvaring, og hvor psykiatrisk forvaring af den dømte i dette specielle tilfælde skulle revurderes hver sjette måned, var i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 695-11 til 695-24 i strafferetsplejeloven, da den idømte sikkerhedsforvaring var af længere varighed end en frihedsstraf på fire måneder.

BILAG VIII

LISTE OVER KONTAKTPUNKTER OG KONTAKTOPLYSNINGER FOR DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE

EUROPÆISK ARRESTORDRE
Liste over kontaktpunkter og kontaktoplysninger

LAND	KONTAKT-PERSON	ADRESSE	TELEFON NR.	FAX NR.	E-MAIL
BE Belgien	Marie-Hélène DESCAMPS	Ministère de la Justice Bd de Waterloo, 115 1000 Bruxelles	+ 32 2 542 6728	+ 32 2 542 70 25	marie-helene.descamps @just.fgov.be
BG Bulgarien	Milena PETROVA	Ministry of Justice 1, Slavianska Str. 1040 SOFIA	+ 359 2 9237 418		m.petrova@ justice.government.bg
CZ Den Tjekkiske Republik	Nicole Petrikovitsová	Ministry of Justice International Department International Treaties and Mutual Legal Assistance in Criminal Matters Unit, Vyšehradská 16, CZ 128 10 Prague	+420 / 221 997 923 eller 221 997 925	+420 / 221 997 919 eller 221 997 986	npetrikovitso- va@msp.justice.cz / om@msp.justice.cz
DK Danmark	Morten N. JACOBSEN	Ministry of Justice Slotsholmsgade 10 1216 Copenhagen K	+ 45 72 26 86 01	+ 45 33 92 26 89	mnja@jm.dk
DE Tyskland	Dr. Ralf RIEGEL Dr. Yvonne WILMS	Bundesamt für Justiz Adenauerallee 99-103, 53113 BONN	+ 49 228 99 410 5310 + 49 228 99 410 5395	+ 49 228 99 41 5591	Ralf.Riegel@bfj.bund.de Yvonne.Wilms@ bfj.bund.de
EE Estland	Imbi MARKUS Astrid LAURENDT- HANIOJA	Ministry of Justice International Legal Cooperation Unit Tõnismägi 5a Tallinn 15911 Estonia	+ 372 620 81 90 +372 620 81 86	+ 372 620 81 09 +372 620 81 09/91	imbi.markus@just.ee astrid.laurendt@just.ee
EL Grækenland	Elsa DAFNI Head of Section of International Judicial Coopera- tion in Criminal Matters	Ministry of Justice Greece	+ 30 210 776 7311	+ 30 210 776 7497	mjust4@otenet.gr
ES Spanien	Luis AGUILERA RUIZ Ana GALLEGO	REPER Deputy General Director for Interna- tional Judicial Cooperation	+ 32 2 509 8819 + 34 91 390 2298	+ 34 91 390 4457	luis.aguilera@ re- per.mae.es ana.gallego@mjusticia.es
FR Frankrig	Loic GUERIN / Samuel LAINE Chef du Bureau de l'entraide pé- nale internatio- nale Bureau de l'en- traide pénale internationale Direction des affaires criminel- les et des Graces Ministère de la Justice	Ministère de la justice 14, rue Halévy 75001 Paris	+ 33 1 44 86 14 36 + 33 1 44 86 14 00	+ 33 1 44 86 14 11	loic.guerin@ justice.gouv.fr samuel.laine@ justice.gouv.fr

LAND	KONTAKT-PERSON	ADRESSE	TELEFON NR.	FAX NR.	E-MAIL
IE Irland	Marion WALSH	Department of Justice, Equality & Law Reform 9451 Stephen's Green	+ 353 1 602 8202	+ 353 1 476 8664	warrantsmail@justice.ie
IT Italien	Gabriele IUZZOLINO	Italian Ministry of Justice Via Arenula 70 00 186 Roma	+ 39 06 688 52 682	+ 39 06 68897568	gabriele.iuzzolino@giustizia.it
CY Cypern	Eleni LOIZIDOU Senior Law Officer	Law Office of the Republic	+ 357 22 889100 + 357 22 889156 (direct)	+ 357 22 66 50 80	att.gen@law.gov.cy
LV Letland	Maris STRADS Prosecutor Juris BULANS Legal Adviser	International Cooperation Division Prosecutor General's Office Ministry of Justice Brivibas Buld, 36 LV - 1536 RIGA	+ 371 704 4562 +371 6703 6913	+ 371 704 4804 + 371 6703 6916	maris.strads@lrp.gov.lv juris.bulans@tm.gov.lv
LT Litauen	Darius ZILYS	Permanent Representation of Lithuania to the EU	+ 32 2 788 18 64	+ 32 2 771 45 97	darius.zilys@eurep.mfa.lt
LU Luxembourg	Annick HARTUNG	Ministère de la Justice 16 Boulevard Royal L-2934 Luxembourg	+ 352 478 8526	+ 352 22 0519	annick.hartung@mj.etat.lu
HU Ungarn	Dr. Klára NÉMETH-BOKOR Head of Department	Department of International Criminal Law Ministry of Justice and Law Enforcement	36-1-4413113	36-1-4413112	bokork@irm.gov.hu nemzb@irm.gov.hu
MT Malta	Dr. Silvio CAMILLERI Deputy Attorney General	Attorney General's Chambers The Palace Valletta Malta	+ 356 212 25401 (gen.) + 356 212 25841 (secr) + 356 212 47921 (secr) + 356 212 39070 (direct)	+ 356 212 40738	silvio.camilleri@gov.mt
NL Nederlandene	Marjorie BONN Senior legal adviser	Ministry of Justice Schedeldoekshaven 100 2500 EH Den Haag	+31 70 370 6632	+31 70 370 7519	m.bonn@minjus.nl
AT Östirg	Stefan BENNER	Ministry of Justice Museumstraße 7 1016 Wien	+ 43 1 52152 2225	+ 43 1 52152 2500	stefan.benner@bmj.gv.at
PL Polen	Alicja KLAMCZYNSKA	Ministry of Justice Dept. of Judicial Assistance and European Law Ujazdowskie 11 Ave. 00-950 WARSAW Poland	+ 48 22 56 18 406	+ 48 22 62 80 949	klamczynska@ms.gov.pl

LAND	KONTAKT- PERSON	ADRESSE	TELEFON NR.	FAX NR.	E-MAIL
PT Portugal	Patrica LISA Legal Adviser	Bureau for International Affairs (Gabinete para as Relações Internacionais) - Ministry of Justice	+ 351 217 924 030	+ 351 217 924 032	plisa@dgpj.mj.pt
RO Romanien	Florin RAZVAU RADU Director Mariana ZAINEA Head of Division Cătălina MIRON Legal adviser	Ministry of Justice, Directorate of International Law and Treaties, Division for International Judicial Cooperation in Criminal matters, Apolodor 17 Bucarest	+ 40 21 3141514 (Directorate) + 40 21 3118951 (Division)	+ 40 21 3101662	rradu@just.ro mzainea@just.ro gmiron@just.ro
SI Slovenien	Ana Bučar	Ministry of Justice of the Republic of Slovenia Directorate for International Cooperation Unit of Mutual Assistance Zupanciceva 3 1000 Ljubljana	+ 386 1 369 56 10	+ 386 1 369 5306	ana.bucar@gov.si
SK Slovakiet	Branislav BOHACIK Director	Ministry of Justice of the Slovak Republic International Law and European Integration Department Division for Judicial Co-operation in Criminal Matters Zupne namestia 13 813 11 Bratislava	+ 421 2 593 53240	+ 421 2 593 53604	branislav.bohacik@justice.sk
FI Finland	Johanna HERVONEN District Prosecutor	Helsinki District Prosecutor's Office POB 318 00181 Helsinki FINLAND	+ 358 10 36 22401	+ 358 10 3622203	johanna.hervonen@oikeus.fi helsinki.sy@oikeus.fi
SE Sverige	Joakim ZETTERSTEDT Legal Adviser	Ministry of Justice Division for Criminal Cases and International Judicial Cooperation SE - 103 33 STOCKHOLM	+ 46 8 405 1000	+ 46 8 4054676	joakim.zetterstedt@justice.ministry.se
UK	Ferella TAYLOR / Richard WEST David Dickson	Judicial Co-operation Unit Home Office 5th Floor, Fry Building 2 Marsham Street London SW1P 4DF International Co-operation Unit (all matters concerning the EAW in Scotland)	+ 44 20 7035 1263 + 44 131 243 8152	+ 44 20 7035 6986 + 44 131 2438153	richard.west@homeoffice.gsi.gov.uk DavidJ.Dickson@copfs.gsi.gov.uk

LAND	KONTAKT- PERSON	ADRESSE	TELEFON NR.	FAX NR.	E-MAIL
COM	Peter CSONKA	The Commission	+ 32 2 296 65 63	+32 2 296 76 34	peter-jozsef.csonka @ec.europa.eu
GSC General- Sekretariatet for Rådet	Hans G. NILSSON Guy STESSENS Angel GALGO	General Secretariat of the Council of the EU	+ 32 2 281 79.33 + 32 2 281 79.15 + 32 2 281 67 11 + 32 2 281 77 92	+ 32 2 281 63 54	hans.nilsson@consilium. europa.eu guy.stessens@consilium. europa.eu angel.galgo@consilium. europa.eu
